

BILTEN št. 17
**KLUBA
KOROŠCEV
LJUBLJANA**





Foto Voranc Vogel, Šmarna gora

KKL POVEZUJE DOBRO MISLEČE LJUDI



Leto 2014 je bilo za Klub Korošcev Ljubljana eno izmed pomembnejši. Po enaindvajsetih letih obstoja smo se namreč odločili, da bomo klubska pravila uskladili s potrebami in aktualnim stanjem društvenega delovanja. Ukinili smo podružnice, saj že več let ni delovala nobena; opredelili smo sekcijsko delovanje, saj imamo že 3 leta številne sekcije, in to avanturistično, kuharsko, planinsko, golfsko, jadralsko, plesno, likovno in sekcijo za nemški jezik; vse, razen zadnje, pod vodstvom vodij sekcij aktivno povezujejo člane društva, ki jih posamezne sekcijske aktivnosti posebej zanimajo; ukinili smo nadzorni odbor in disciplinsko komisijo ter v upravnem odboru povečali število odbornikov, ki bodo lahko na ta način v večji meri soodločali o nalogah in ciljnih društvenega delovanja in hkrati opravljali neposreden nadzor nad tem delovanjem.

Na občnem zboru 14. oktobra 2014 smo v novi, 15-članski, upravni odbor izvolili odbornike, ki bodo lahko z novimi pogledi, idejami in predlogi popestrili društveno delovanje.

Vse lanskoletne društvene aktivnosti smo tudi letos zbrali v tem biltenu, ki ga z velikim zanosom in požrtvovalnostjo oblikuje in ureja naš podpredsednik Milan Vogel; biltene smo izdali tako v elektronski kot tudi v tiskani obliki. Med številnimi zabeleženimi društvenimi aktivnostmi je potrebno posebej

omeniti čudovit, občuteno izpeljan društveni izlet v Maroko, ki se ga bomo iz različnih razlogov še dolgo z veseljem spominjali.

Letošnji Koroški večer s plesom bomo tradicionalno organizirali drugo soboto v mesecu marcu, 14. marca 2015 torej. Tako kot lansko leto, ko smo zaradi zanosno izvajane plesne glasbe plesali do jutranjih ur, nam bo tudi letos igral odlični salonski orkester saksofonistov Ota Vrhovnika, ki ne zna poskrbeti samo za vrhunsko glasbeno podobo večera, temveč s svojim nalezljivim optimizmom poskrbi za prijetno vzdušje vseh udeležencev.

Vstopamo v dvaindvajseto leto obstoja društva. Dovolite mi, da se vam kot vaš stari-novi predsednik zahvalim za ponovno zaupanje, ki ste mi ga na občnem zboru izkazali, in se zahvalim vsem, ki svoj prosti čas namenjate klubskim aktivnostim, prispevate k pestrosti delovanja kluba, izpeljujete prevzete naloge, ali pa finančno oziroma kako drugače podpirate KKL. Naše društvo povezuje dobro misleče ljudi, zato naj pozitivna duh in razpoloženje ostaneta njegova zvesta sopotnika tudi v bodoče.

Predsednik: Mag. Janko Arah
Ljubljana, 10. februarja 2015
Foto Doroteja Omahen



Milan Vogel

NAŠ KLUB NI "BUBREK V LOJU"

Leta se nabirajo. Ne le ljudem, marveč tudi našemu klubu. Čas se, kljub nekaterim poskusom, ne zavrti tako, da bi medse dobili tudi več mladih članic in članov, ki bi delo poživali in s tem pogнали nove korenine proti Koroški, ne le tisti med Peco in Pohorjem, marveč tudi čez danes res kar nevidne in ne občutene meje s Slovenci v treh koroških dolinah "na drugi strani", kot še vedno radi rečemo. Narava življenja pa je taka, da starejši odhajajo, da za njimi ostaja praznina, ki bi jo bilo treba zapolniti z novimi močmi, se pravi ljudmi. Lansko leto je tako odšel Drago Vobovnik, eden iz prve generacije ravenške gimnazije, pobudnik Kluba koroških študentov v Ljubljani in vrste prostovoljnih delovnih akcij, ki so segale tudi čez takrat kar trdno zaprto državno mejo z Avstrijo. Predvsem pa bo zelo težko ali kar nemogoče nadomestiti njegovo filigransko dokumentiranje dogajanja v Klubu Korošcev Ljubljana, ki ga je za dolgoletno skrb in predanost ime-

noval za častnega člana. S tem se lahko doslej "pohvalijo" le trije: prvi predsednik Strane Vrtič, večletna odbornica Štefka Kučan in seveda Drago Vobovnik.

Delo kluba je v letošnjem letu, ali od plesa do plesa, kot radi rečemo in tudi naslavljamo naše poročanje, teklo kar po utečenih kolesnicah, čeprav ne bi bilo pošteno priznati, da je splošna kriza oplazila tudi naše delovanje. Da je manj denarja ne le v klubski blagajni, ampak tudi v osebnem "devžeju", se je pokazalo tudi v tem, da sta bila sicer vedno dobro obiskano martinovanje in miklavževanje zaradi premajhnega števila prijavljenih odpovedana. Prav bi bilo, da bi člani kluba upravnemu odboru povedali, kaj pričakujejo in kaj si želijo. Seveda pa tudi plačali članarino, ki nikakor ni previsoka, a je nujna za delovanje našega kluba. Vsaj upam, da je "naš", za to pa je treba tudi kaj narediti.



Tudi ne bi bilo pošteno zamolčati, da je v zadnjem času prišlo v našem klubu do kakšnega navzkrižja, ki je koga tudi odvrnilo od (so)delovanja, a to so, vsaj tako mislim, normalne stvari. Upam le, da se to pri našem delu ne bo (preveč) poznalo. Mogoče se je že, saj nekatere sekcije v zadnjem letu niso delovale, a so razlogi tudi drugje.

Kljub nekaterim skepsam sem prepričan, da bo Klub Korošcev Ljubljana živel naprej. Zaradi svojega raznoličnega delovanja si to tudi zasluži. Je pa res, da tudi razširjeni upravni odbor ne more narediti vsega sam, marveč potrebuje pobude članov kot nosilnih stebrov delovanja.

Foto Voranc Vogel



OD PLESA DO PLESA

SOBOTA, 1. MARCA 2014
KAJ DRUGEGA KOT KOROŠKI VEČER

Leto se tako hitro zavrti, da smo se morali po letu dni tudi mi spet zavrteti na Koroškem večeru. V ljubljanskem hotelu Slon Best Western Premier smo že kar domači, saj je bil to že enaindvajseti koroški večer s plesom po vrsti. Zaradi zasedenosti hotela ples tako ni bil drugo soboto v marcu, kot po navadi, marveč prvo, ki je sovpadala s pustom, zato so bile zaželenе maske. Kar precej jih je tudi bilo.

Potekal je po zloženem parketu utečenosti, bilo pa je tudi nekaj novosti. Prva je bila ta, da tokrat nismo pripravili klasičnega srečelova ali dražbe umetniških del, marveč so zbrana umetniška dela prišla do novih srečnih lastnikov, klub pa do nekaj denarja, prek neke vrste igre na srečo. Denarja je bilo toliko, da smo za silo pokrili stroške.

Zadetek v polno pa je bila gotovo izbira ansambla, ki je poskrbel za to, da so vsakogar zasrbele pete. Za glasbo je namreč poskrbel salonski orkester Ota Vrhovnika, ki s svojimi 12 saksofonisti navdušuje udeležence

različnih plesov v Sloveniji in Avstriji, sam pa je na saksofonu pravi virtuoz. Plesalci smo lahko izbirali in izbrali med najrazličnejšimi zvrstmi glasbe in tako tudi plesov. Večer je popestrila še pevka Katarina Mala, ki je bila sicer med obiskovalci plesa, a sta se z Otom Vrhovnikom kar hitro našla ob pesmi in glasbi. Plesalci so se močno potrudili, da so pokurili kalorije, ki so jih dobili z dobro večerjo, še prej pa s koroškimi suhomesnatimi izdelki, s katerimi sta nam postregla Hotel Korošica iz Dravograda in Gostilna Bučinek iz Vodriža ter potico Catering Vivo. Mnogi udeleženci so rekli, da takšne glasbe še ni bilo, zato ne preseneča, da smo se za isti ansambel odločili tudi za letošnji ples.

Večer je spretno povezoval naš član Tomaž Simetinger, sicer umetniški vodja folklorne skupine France Marolt.

Milan Vogel
Foto Mediaspeed





ČETRTEK, 3. APRILA 2014

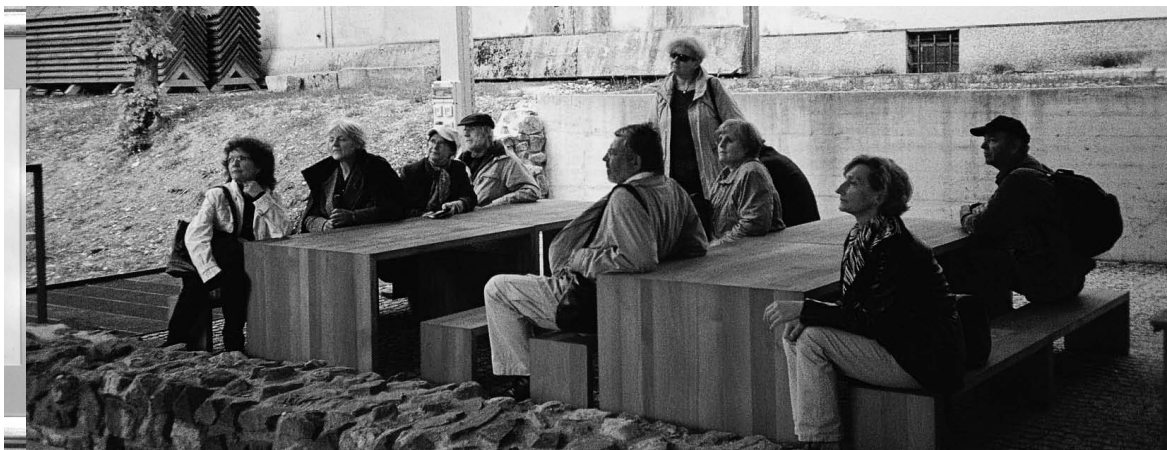
PRIMOŽ TRUBAR IN DRAGO PETROVIČ

Prvi četrtek v aprilu smo se člani Kluba Korošcev Ljubljana udeležili okrogle mize, na Trubarjevi domačiji na Rašici, ki jo sestavljajo spominska hiša z mlinom, žaga venecijanka in gospodarsko poslopje s skednjem. Najprej smo poslušali izjemno doživeto predavanje kustosa, prof. Andreja Perhanje o življenju in delu Primoža Trubarja, v nadaljevanju pa si v prostorih prenovljenega skednja ogledali slikarsko razstavo "Akti" akademskega slikarja Draga Petroviča, predsednika likovne sekcije našega kluba. Zvedeli smo marsikaj novega in obnovili svoje znanje o življenju in delu utemeljitelja naše slovenske besede, ki nam je nekam hitro spolzelo iz mladostnega spomina. Akademskega slikarja Draga Petroviča sicer poznamo, vendar ne poznamo njegovega dela in umetniškega ustvarjanja. To je bila velika priložnost, da svojo vedenje na tem področju kulture izboljšamo in odstremo zavoso, ki nam je nevede in nehote zastirala pogled(e) na to plat kulture. Po ogledu razstave smo člani, ki smo se srečanja udeležili v velikem številu, uživali v gostoljubju podpredsednice kluba Bernardke Petrovič Mager in njenega soproga, ki sta se izjemno potrudila in nas pogostila z odlično domačo orehovo

in pehtranovo potičko, jagodarni in izbrano penino. Večer smo zapustili obogateni za prelep kulturni dogodek s prijetnim druženjem v izjemnem zgodovinskem in kulturnem okolju. Gostiteljema še enkrat hvala za prelepo doživetje.

AKADEMSKI SLIKAR DRAGO PETROVIČ

Akademski slikar Drago Petrovič, rojen leta 1949 v Ljubljani, sodi v srednjo generacijo likovnih ustvarjalcev. Njegova dela odražajo zanj specifičen pristop, v katerem prepleta klasično slikarsko abstrakcijo, ko dominira figura v harmonično urbani kompoziciji, ki vsebuje aktualno zgodbo časa, v katerem nastaja. Slikar izpostavlja spopad malega človeka z družbo bodisi kot odtujenost ali nakaže njegove stiske, ko je ujet v potrošništvo in vseobsežno globalizacijo. Ko posega po elementih realizma in klasični tehniki gradnje slike, slehernega opazovalca ozavešča, da je le narava tista, ki ima zadnjo besedo. Tu je diagonalno poudarjen odnos med naravnim in urbanim tako, da postavi vprašanje, do kam lahko seže človek s svojim poseganjem v prostor. Slikar se namenoma izogiba projektu in opusu, saj je slika sama po sebi zgodba in



svet, ki oba izpovedujeta umetnikovo videnje filozofije, umetnosti in znanosti v sodobni družbi. Vsakemu opazovalcu - obiskovalcu prosto dopušča opredelitev in pogled tako na umetnikovo razmišljanje, ki ga je prelil na platno, kot njegovo intimno povezanost in razumevanje opazovane umetnine. Gledalce vabi, da skupaj poiščejo odgovore na vprašanja in dileme, ki jih je namenoma

prepustil odnosu ČLOVEK-PODOBA kot posledico človekove umetnosti. Vsekakor obiskovalec zapusti razstavo z močnim vtisom umetnikovega razumevanja in doživljanja vsega, kar ga obdaja.

Darja Kuhar Kotnik

Foto Dela Draga Petrovića

OD PLESA DO PLESA

8. MAJA 2014 PO RIMSKI EMONI

Vedno, kadar smo na poti člani Sekcije za avaRimska prednica današnje Ljubljane, ki sliši na ime Emona, je v letu 2014 uradno praznovala dve tisočletji svojega nastanka. Strokovnjaki si o tem niso enotni. Nastanek rimskega tabora postavljajo kar nekaj stoletij bolj v preteklost, leta 14 našega štetja pa naj bi okrog naselja zgradili obzidje, ki se je ponekod, predvsem na Mirju, ohranilo do danes. Obnovo je vodil arhitekt Jože Plečnik, ki pa je s postavitvijo danes v oči zbadajoče piramide malo "pofušal". Takih piramid v rimskih obzidjih seveda ni bilo.

V mestu pa je še nekaj ostankov nekoč mogočnega pomembnega vojaškega in trgovskega naselja in Mestni muzej Ljubljana

je uredil ogledno pot po najpomembnejših najdbah nekdanje Emone. Začenja se v Mestnem muzeju na Gosposki 15 (pri Križankah) in je dolga dva kilometra. Po njej smo se člani Kluba Korošcev Ljubljana, sicer v bolj skromnem številu, podali 8. maja proti večeru, na predvečer osvoboditve slovenske prestolnice. Nekateri kar niso mogli verjeti, da je to, kar si ogledujemo, res ostanek nekdanjega pomembnega rimskega mesta. Bili so navdušeni. In tudi je bilo kaj videti.

Začeli smo v kleti Mestnega muzeja Ljubljana, kjer so ob obnovi t. i. Turjaške palače premišljeno vključili v njegovo celoto ostanke najdb na mestu samem, "in situ", kot rečejo strokovnjaki. Tako je mo-



goče videti kakšno polovico rimske ceste, ki je vodila iz Ljubljane proti Panoniji, po drugem kraku pa proti Celju in Ptuj. Dobro ohranjene kloake, odtočni kanali, tudi niso za odmet.

Nadaljevali smo v Trnovem, na obrobju rimskega obzidja, kjer je na dvorišču hiše slikarja Riharda Jakopiča tako imenovana Emonska hiša, prebivališče bogatih meščanov, ki kljub okrnjenosti podatkov veliko pove o takratnem življenju v današnji Ljubljani. Mestni muzej na svoji spletni strani piše: "Izkopavanja na področju parka Emonska hiša (prej Jakopičev vrt) so tekla v letih 1963-1964 in odkrila stanovanjsko zgradbo, ki je nekoč stala v mestu Emona. Danes so v parku na ogled ostanki te hiše s konca četrtega in začetka petega stoletja. Glede na kakovostno stavbeno opremo (tlaki, mozaik, ogrevanje) je tu prebivala premožna in ugledna rimska družina. Osrednji bivalni prostor je bila t. i. letna soba, tlakovana z dvobarvnim geometričnim mozaikom; mozaike so si takrat lahko privoščili le premožni. Na drugi strani hodnika je bil vhod v t. i. zimsko sobo z ohranjenim sistemom hipokavstnega ogrevanja. Topel zrak je bil speljan iz kurišča v sosednjem prostoru pod tlak zimske sobe; poleg tal je ogreval tudi stene, ki so bile za

boljšo toplotno prevodnost zgrajene iz votlih zidakov. Stavba je imela tudi priključek na kanalizacijski sistem: odpadna voda je iz zgradbe odtekala po kanalčkih, prekritih s kamni, v večji, zbirni kanalizacijski kanal (kloako), ki je tekel pod bližnjo cesto in vodil v Ljubljano."

Rimski zid na Mirju so precej zmanjšali ob gradbenih delih na Gradu, saj so bili že obdelani kamini dober gradbeni material. A se še vseeno da marsikaj razbrati iz velikine mestnega zidu, ki ga je naša vodička Sandra znala slikovito predstaviti. Do vseh vogalov obzidane Emone seveda nismo prišli, smo pa si z zanimanjem ogledali zgodnjekrščansko središče v bližini Osnovne šole Majde Vrhovnikove.

Spet prisluhnimo muzejskim strokovnjakom. "Na Erjavčevi cesti, nasproti Cankarjevega doma, je arheološki park Zgodnjekrščansko središče. Tu so arheološka izkopavanja odkrila rimsko stanovanjsko zgradbo. Kot večina emonskih hiš je bila zgrajena v začetku prvega stoletja našega štetja. V skoraj 500 letih svojega obstoja je bila večkrat prezidana. Prva večja prezidava se je zgodila na začetku četrtega stoletja, ko so obnovili tlake, uredili hipokavstno ogrevanje in prizidali tri bazenčke, kar kaže, da so stavbo morda spremenili v zasebno



kopališče. V drugi polovici četrtega stoletja je bil del hiše prezidan v zgodnjekrščansko molilnico. Velika sprememba se je zgodila v začetku petega stoletja, ko so ob osrednjem dvorišču zgradili pravokotno krstilnico z bazenčkom v sredini za krščenje. Krstilnica je tlakovana z večbarvnim mozaikom, v katerega so vstavljeni napisi z imeni Emoncev, ki so darovali sredstva za njegovo izdelavo. V krstilnico je vodil pokrit hodnik (portik) z večbarvnim mozaikom, v katerega je vstavljen napis z imenom graditelja, arhidiakona Antioha. To dokazuje obstoj močne skupnosti prvih kristjanov v Emoni v tistem času, ki jo potrjujejo tudi v pisnih virih izpričani emonski škofi."

Še prej pa seveda nismo mogli mimo t. i. Ferentovega vrta, kjer so stale pomembne antične zgradbe z baziliko in forumom vred. Arhitekt Edvard Ravnikar si je pri postavitvi enega prestižnejših arhitekturnih delov Ljubljane prizadeval ohraniti "antičnega duha", a mu žal ni najbolje uspelo.

Zadnjo postajo emonske poti, če za molčim, da smo se nekateri usedli na krasen vrt Križank, smo imeli pri Plečnikovem podhodu med parkom Zvezda in Maximarketom. To je bil prostor zunaj emonskega obzidja, ob severnih vrati Emone. Ker je znano, da so Rimljani pokopavali mrtve ob

vpadnih cestah, je razumljivo, da smo se od naše poti poslovili ob znamenitem kipcu Emonca, ki je krasil nagrobnih bogatega meščana rimske Emone. Kopijo si je mogoče ogledati na kraju samem, original pa je na varnem v Narodnem muzeju.

Splača se odpraviti na to pot, na videz vsem znano, a še zmeraj skrivnostno.

Milan Vogel

Foto Milan Vogel



Od 21. do 24. MAJA 2014

FESTIVAL SOLZIC - HOMMAGE ŽIVLJENJU POD GORO

Zgodil se je v mesecu šmarnu, pod Uršljo goro, na Ravnah in v okolici. Kot hommage posebnosti življenja Koroške pod Goro in povabilo na turistični užitek kulture in narave. Solzice (Convallaria majalis), šmarnice po koroško, so bile v ospredju in rdeča nit dogodkov, ki so štiri dni krasili pokrajino in razveseljevali domačine in obiskovalce. Tudi člane našega kluba. Enodnevni skupinski sicer ni uspel, zato pa je prišlo na prizorišča na Ravnah, v Kotljah in na Prežihovo bajto kar nekaj deset Korošcev ali prijateljev Koroške iz Ljubljane in ostali dan ali dva.

Festival solzic je poklon. Poklon Prežihu in njegovi črtici Solzice ter poklon solzicam kot simbolu za diverzitetu prostora pod Uršljo goro - dediščino narave, kulture, tradicije, življenja in človeka!

Prireditev je prinesla več dogodkov; na ravanskem trgu so se srečali vrtci, osnovne šole in medgeneracijski center, v kulturnem programu je bilo videti vse od plesa, baleta, nastopov glasbenikov Glasbene šole Ravne do našega odličnega Pihalnega orkestra železarne Ravne, ki je odlično pospremil tako Heleno Blagne prvi dan kot Terezo Kesovija dan za tem. V Kotljah so potekali Koroška tržnica in Rožna tržnica ter Kulturni perpetuum mobile v glas-

bi, Koroški glasbeni večer, Jazz pri Toniju in Praznik Koroške, medtem ko je Prežihova bajta gostila Kulturni perpetuum mobile v besedi.

Še posebej zabavni sta bili dve turistični zgodbi: Milenijska fotografija, režirana fotografija fotografskega mojstra Šimeta Strikomana, ki je na Hrovatovem travniku v Kotljah v velikanski simbol solzice postavil ljudi in posnel fotografijo iz gasilske lestve na višini 50 metrov, ter Kotl'jada - kuhanje originalne koroške enolončnice. Zmagala je ekipa Fabrika Ravne s svojim "Kundi kiblnom" pred "Zelhanim piskrom" skupine Zelhan piskr in gostilno Lečnik, ki je pripravila telečji golaž po koroško.

Festival solzic je s svojim programom Solzica miru in Klic po miru navrgel še en motiv turizma, in sicer - mir! Klic po miru, ki smo ga iz Kotelj poslali v svet v vsa tista mesta, ki svoj prestižni naslov "mesto - glasnik mir" tudi aktivno živi. Teh je okoli trideset. Legitimnost za apel po miru Koroška ponuja sama po sebi - za Turki, ki so Koroško v srednjem veku temeljito prečesavali, je tukaj 1. svet. vojna z generaloma Majstrom in Malgajem ter Rupnikovo linijo. 2. svet. vojna se je na Koroškem (pri Poljani) končala. Poleg tega se je v zgodovino Koroške pred dvema desetletjema zapisala tudi vojna za Slovenijo.



“Korošci smo zmerom za mušter bili,” je zapisal Mitja Šipek, Korošec in ravenski metalurg s profilirano dušo umetnika ter tankočutnim poslušom za peto in govorno koroško besedo. Besede je uglasbil koroški kantavtor Milan Kamnik in jim pomagal, da so se v pesmi “Koroška pesem” razlezele čez Koroško in pljusknile v širši prostor. Tudi v Avstrijo, kjer ob meji ležijo doline Rož, Podjuna in Zilja - drugi del Koroške, ki smo ga po plebiscitu

oktobra 1920 izgubili. Resnica te pesmi o posebnostih in lepotah ljudi in dežele se je zdaj ujela tudi v festival, ki izpostavlja avtentičnost tukajšnjega prostora in življenja ter vabi na mozaik doživetij, stkan iz življenja Mežiške, Mislinjske in Dravske doline, dvanajstih občin, ki danes predstavljajo Koroško.

Renata Picej
Vodja festivala

OD PLESA DO PLESA

Od 29. MAJA DO 5. JUNIJA 2014 POTOVANJE PO JUGU MAROKA

V okviru Kluba Korošcev Ljubljana se je zbrala skupina, ki je želela videti, okusiti in doživeti čarobni Maroko, o katerem smo že toliko slišali. Ponudila se nam je priložnost, da nam Maroko v vsej svojem bogastvu narave, kulture, zgodovine, kulinarike, v vseh barvah in v vonjavah predstavi naš član, Kamal Jouhari, ki je po materi Slovenec, po očetu pa Maročan in je večino svojega življenja preživel v Maroku.

In napočil je četrtek, 29. maja, dan odhoda, ko smo se v zgodnem večernem času zbrali na Dolgem mostu in z organiziranim prevozom začeli pot; najprej do letališča Maroko Polo v Benetkah. Avionski let je bil presta-

vljen in kljub napornemu čakanju smo na direktnem letu Benetke-Casablanca, ki traja tri ure, v zgodnjih jutranjih urah prispeli na letališče kralja Mohameda V. v bližini Casablanca.

Po pristanku in opravljenih carinskih obveznostih nas je pri izhodu iz letališča pričakal naš šofer v tradicionalni svečani opravi. Fant srednjih let, postaven, priazen, govori samo francosko in arabsko. Ampak na srečo imamo s seboj Kamala, ki bo za nas skrbel vse potovanje.

Prvi vtis naredijo seveda velike palme. Sledi prevoz po skoraj prazni avtocesti, mimo tipične severno maroške pokrajine, mimo



nasadov oljk in pomaranč do našega Riada v Marakechu.

Kljub utrujenosti smo navdušeni nad ambientom našega Riada in se odločimo, da bomo manjkajoči spanec zamenjali z zajtrkom na terasi s pogledom na bazen, bugenvilije in oljke.

Pravilna odločitev! Kmalu zadiši po maroških palačinkah in kavi, sladkali smo se z doma pridelanimi marmeladami, med katerimi je takoj zmanjkalo tiste iz grenkih pomaranč. Seveda pa se nismo branili maroškega kruha (ki je podoben lepinji, le da je manjši, temnejši in posut z zmleto koruzo), olivam, siru in sveži zelenjavi, vključno s čebulo. Podobni zajtrki so nas spremljali vse potovanje.

Po zajtrku smo se polni pričakovanj odpravili v Marakech. Peljali smo se mimo mošeje Koutoubia z znamenitim minaretom iz 12. stoletja, palače Al Badi in kraljeve palače. Ogledali smo si Sadijske grobnice in palačo Al Bahia. Sprehodili smo se po čudovitih vrtovih Majorelle z bujnim tropskim cvetjem, drevesi in grmičevjem z vseh petih kontinentov. Zasnoval jih je francoski modni guru Yves Saint Laurent. V čudovitem ambientu na vrtu smo nato imeli tradicionalni petkov kus kus.

Popoldne smo imeli zanimivo doživetje

- vožno s tipičnimi zelenimi kočijami in si ogledali mesto in njen čarobni znameniti trg Jamma El'Fna in njegove živahne in barvite souke.

MAROŠKA VEČERJA NA TERASI IN PRENOČEVANJE

Tretji dan je po zajtrku med oljkami sledila vožnja do gorskega prelaza Tizi-n-Tichka (2260 m) ter postanek in kosilo, berberska pica. Vožnja do berberske vasice Ait Benhadou, kjer leži eden najlepše ohranjenih Ksarov - utrjenih mest, ki je pod zaščito Unesca. S svojo rdečkasto barvo kraljuje visoko na vzpetini nad dolino, se popolnoma spaja z okolico, kot filmska kulisa pa je služila številnim režiserjem. Utrdba je bila prizorišče mnogim filmom, med drugimi Jezus iz Nazareta in Lawrance Arabski. Pot smo nadaljevali do Ouarzazata, kjer cveti filmska industrija. Po kratkem postanku in nahanitvi našega vozila vožnja do Zagore, ki je manjše mesto pred vrati v puščavo. Po dolgem dnevu smo končno prispeli. Utrujeni smo dan zaključili z osvežitvijo v bazenu sredi bugenvilij v našem novem riadu v Zagori in se prepustili kulinaričnim užitek lokalne kuhinje.

Četrty dan smo preživeli v Zagori. Po zajtrku smo obiskali bližnji bazar, kjer se domačini in trgovci pogajajo in izmenjujejo



stvari. Prevzele so nas preproge in starine. Po ogledih in nakupih z barantanjem smo se vrnili v našo kasbo in imeli kosilo v vrtnem paviljonu s kavči, prav po arabsko. Imeli smo prosti čas za razvajanje ob bazenu.

Nato smo se odpravili v center mesta Zagora, se sprehodili po glavni ulici in težko se je bilo upreti skušnjavi kupovanja. Mesto je urejeno, čisto in povedali so nam, da kralj večkrat nenapovedano pride in se pomeša med ljudi.

Večerjali smo v pravljicnem ambientu ob svečah in, kar je bilo prav tako navdihujoče, bili smo v maroški opravi. Nekateri so jo prinesli s seboj, nekateri pa kupili v mestu. Dolgo v noč smo se pogovarjali, izmenjavali vice in se smejali.

Peti dan smo se po zajtrku s terenskimi vozili odpravili v puščavo do velike sipine Chigaga pod berberskimi šotori, kjer so nas pričakali nomadi. Vožnja po puščavi in pesku je bila pravo doživetje! Nastanili smo se v tipične berberske šotore in po želji jahali kamele. Vzpeli in sprehajali smo se po puščavskih sipinah, doživljali tišino puščave, doživeli sončni zahod. Sledil je nepozabni kraljevski večer, ki so ga nam pričarali domačini z glasbo in kulturnimi razvajanj. Strinjali smo se, da še nikoli nismo jedli tako slastnega jagenjčka, kot je bil ta, pečen v puščavskem pesku.

Opazovali smo zvezdnato nebo, poslušali bobne in nekateri zaspali na prostem ob gorečem ognju sredi taborišča.

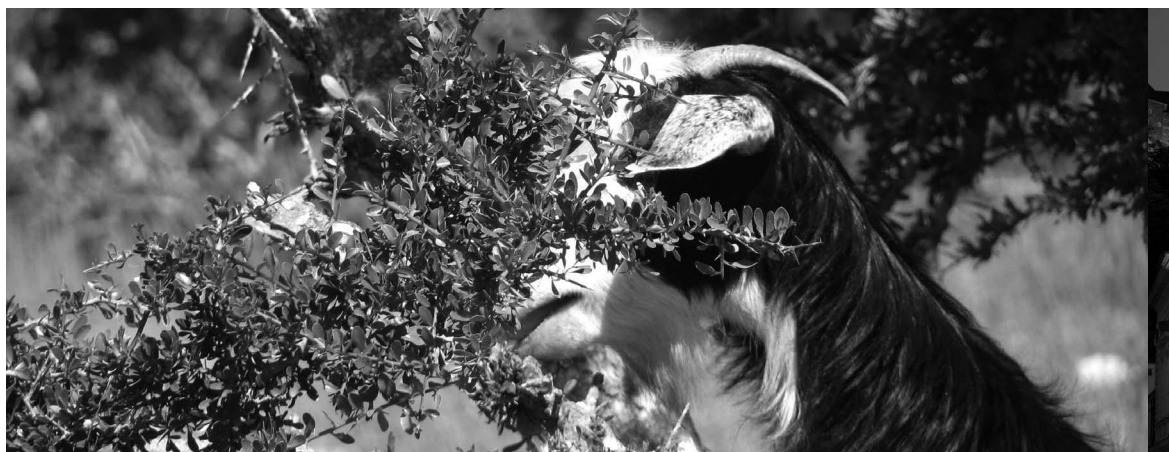
Naslednji dan smo se po zajtrku z nomadi vračali s terenskimi vozili po puščavi in divji pokrajini. Občutili smo puščavsko vročino in prihajajoči puščavski vihar. Na poti smo se ustavili v mestecu Tamegroute, kjer smo si ogledali najstarejšo knjižnico na svetu, po Aleskandriji, ki je zgorela, in se nato sprehodili po podzemni kasbi, pravzaprav kar mestu, kamor se domačini umaknejo pred neznosno vročino. Ogledali smo si, kako izdelujejo znano berbersko zeleno lončarijo. Pridružil se nam je naš šofer in skupno smo se vrnili v nam že domač riad.

KAKO SE JE PRILEGEL OSVEŽILNI BAZEN! PONOVO VEČERJA OB BAZENU IN SVEČAH ...

Težko je bilo zapustiti to mesto. Že zjutraj smo morali na pot proti Atlantiku. Ustavili smo se v mestu Taliouine, ki je meka žafrana in kjer rastejo edini nasadi žafrana v vsej Afriki. Ogledali smo si, kako pridelujejo žafran in postalo nam je jasno, zakaj je tako drag.

NASLEDNJA POSTAJA JE BIL TALIOUINE, POZNAN PO PREPRODAJALCIH PREPROG.

Končna postaja je bil naš novi riad pred Ta-



roudanttom. Fantastično, kot iz pravljice. Zgradil ga je paša v 19. stoletju, v prejšnjem pa kupil bogataš Carlsberg iz Nizozemske. Bazen, v riadu drevesa mandarin, grenivk in fig, polno zrelih sadežev, vmes pa pavi z mladiči, ki so se sprehajali po vrtovih. Večerja je bila seveda čudovita, v prelepem vrtu in pozno v noč smo se zavzeto pogovarjali o aktualnih temah.

Nadaljujemo pot ob nasadih arganovega drevesa (*Argania spinosa*), ki je eno redkih se živečih dreves iz terciarne dobe, raste samo v jugozahodnem delu Maroka in ga je Unesco leta 1998 razglasil za svetovno dediščino človeštva. Ustavili smo se in slikali fenomen, koze, ki plezajo po arganovih drevesih. Peljali smo se mimo Agadirja in nadaljevali do manjšega mesta surferjev in banan, kjer nam je Kamal postregel s šopom banan z drevesa. Nadaljevali smo do Essaouire, ki je mesto umetnikov, slikarjev in glasbenikov. Nastanili smo se v enem najlepših riadov v Medini tik ob morju, kjer je s terase čudovit razgled na morje. Sprehodili smo se po mestu do številnih trgovin s srebrnim nakitom in poskusili na oglju sveže pečene morske sadeže. Med ozkimi ulicami z belimi hišami, modrimi vrati in okni, ki so značilnost tega mesta, je veliko trgovcev z usnjem, začimbami, arganovim oljem... Številne galerije

vabijo k ogledu in nakupu. Kraljevska ribja večerja: juha iz škampov, pečene ribe, škampi s prilogami in sladica - čokoladni mus s pomarančami in arganovim oljem.

Zajtrkovali smo na terasi s pogledom na strehe mesta, portugalske topove in Atlantski ocean v družbi galebov. Do Casablance smo se vozili ob morju in opazovali najbolj rodovitni del Maroka z nasadi. Prispeli smo v Casablanca. Panoramsko smo si ogledali mesto, nato smo šli do druge največje mošeje na svetu, Mošeja Hassana II.

Houbouz je stari del mesta ob kraljevi palači, in tu smo kupili najboljše in najbolj dišeče sladice v Maroku in zunaj njega. Vonji po mandljih, pistacijah, marcipanu ...

Prehitro je prišel čas povratka v Slovenijo. Do letališča ter polet letala v Benetke, nato avtobusni prevoz do Ljubljane.

Poslovlili smo s težkim srcem, saj smo se v času druženja v Maroku dobro razumeli, veliko presmejali in stkali nova prijateljstva. Poslovlili smo se pa tudi bogatejši za to neponovljivo izkušnjo, ki nam jo je omogočil Kamal.

Evita Leskovšek
Foto Kamal Jauhari



ČETRTEK, 4. SEPTEMBRA 2014

SPOZNAVALI SMO SLOVENSKI GLASBENI SVET

Jesenska srečanja smo začeli kulturno, saj smo se na običajni četrtek, 4. septembra zbrali v Slovenski filharmoniji, kjer je nas gostil njen direktor, prav tako Korošec in takrat kandidat za župana Ljubljane Damjan Damjanovič. Ta ugledna ustanova ima več kot tristoletno zgodovino, saj se je konec leta 1701 na domu ljubljanskega patricija Janeza Bertolda pl. Höferja zbralo nekaj enako mislečih in sklenilo ustanoviti Akademijo filharmonikov. Delovala je po italijanskih vzorih, svoje naloge in poslanstvo so člani zapisali v zakonih - Leges, za simbol akademije pa so izbrali orgle sv. Cecilije, njihove zavetnice.

Damjanovič je po končani osnovni šoli nadaljeval šolanje na Srednji glasbeni in baletni šoli v Mariboru. Aktivno se je udeleževal tekmovanj kot solist na trobenti, v komorni zasedbi TRIO trobent in pihalnem orkestru Srednji glasbeni in baletni šoli. Prejel je več prvih nagrad v vseh kategorijah na takratnih republiških tekmovanjih v Sloveniji in Jugoslaviji. Svoje izobraževanje je nadaljeval na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Enega pomembnejših uspehov na Akademiji je dosegel v kvintetu trobil, ko je skupina prejeli prvo nagrado na jugoslovanskem tekmova-

nju in si s tem prislužili odmevnejšo turnejo po Italiji. Diplomiral je na instrumentalnem oddelku, z nazivom akademski trobentar in profesor trobente v razredu našega priznaneega trobentača Stanka Arnolda. Leta 1987 se je redno zaposlil kot trobentač v orkestru SNG Opera in balet Ljubljana, v katerem je igral 15 let. Zelo aktiven je bil tudi kot sindikalni delavec.

Direktor Slovenske filharmonije je od oktobra 2003, se pravi, že štirinajsto leto. Med ukrepi za uspešno delovanje te najvišje slovenske glasbene hiše je decentralizacija, saj je povečal število gostovanj po Sloveniji in v program uvedel več slovenske glasbe, ker je prepričan, da je to glavno poslanstvo Slovenske filharmonije in njenega prispevka k ohranjanju slovenske nacionalne identitete. Kljub nasprotovanju nekatere strokovne javnosti se je odločil, da strokovno vodstvo in razvoj orkestra zaupa šefu dirigentu, in to tujcu. Pokazalo se je, da je bila odločitev pametna.

Ugledni glasbeni strokovnjak Primož Kuret je Damjana Damjanoviča označil za enega najpomembnejših direktorjev v zgodovini Filharmonije, kar se kaže predvsem na koncertih. Opozoril pa je tudi na slabo



raziskano glasbeno zgodovino pri nas, saj na raziskavo čaka še nekaj glasbenih področij, npr. delovanje vojaških orkestrov in gostovanja znamenitih glasbenih orkestrov in ume-tnikov v Ljubljani, ki so danes svetovnega pomena. Marsikaj za spoznavanje slovenske glasbene preteklosti je Kuret naredil kar sam s svojo publicistično in knjižno dejavnostjo,

med drugim tudi s knjigo 100 let Slovenske filharmonij, 1908 - 2008, ki jo je kljub nekaterim pomislekom izdala Filharmonija in smo jo udeleženci srečanja dobili kot darilo.

Milan Vogel
Foto Arhiv Dela

TOREK, 14. OKTOBRA 2014

OBČNI ZBOR KKL

Ker je dosedanjim organom kluba, vključno s predsedniškim, potekel mandat, je UO KKL 14. oktobra 2014 sklical zbor članov z naslednjim dnevnim redom: izvolitev organov občnega zbora, poročila predsednika, blagajnika in nadzornega odbora, razprava o poročilih in delu kluba ter njihov sprejem, razrešnica organom kluba, sprejem pravil KKL, imenovanje klubskih funkcionarjev in razno.

V delovno predsedstvo so bili izvoljeni: Petra Mlakar za predsednico, člana sta bila Drago Kompan in Boris Čehovin, zapisnik je pisala Bernardka Petrovič-Mager, za overovatelja pa sta bila predlagana Vida Slivnik in Milan Vogel.

Predsednik mag. Janko Arah je po-

hvalno spregovoril o vseh dejavnostih kluba v zadnjih štirih letih (ples, bilten, sekcije, mesečna srečanja pri Slamiču in izleti). Po njegovih podatkih ima KKL okrog 400 članov, od tega jih članarino, ki je pomemben finančni vir za delovanje kluba, plačuje 150. Zato je apeliral na člane, naj jo plačujejo. Spregovoril je tudi o spremembi klubskega statuta, ki je veljal enaindvajset let. Osnutek, ki so ga pripravili v pisarni Arah Consultinga, je predsednik po elektronski pošti poslal v presojo vsem članom.

Novosti v statutu sta predvsem opustitev podružnice KKL na Dolenjskem, ki je po smrti ustanovitelja Štefana Fajmuta zamrla, in opustitev nadzornega odbora in disciplinske komisije. Namesto dveh orga-



nov, upravnega in nadzornega odbora, klub odslej vodi samo razširjeni UO, v katerega so vključeni tudi vodje sekcij.

Poročilo o finančnem stanju je pripravila blagajničarka Petra Mlakar. Povedala je, da so zaradi krize vsi prihodki v upadu, zato tudi odhodke zmanjšujemo. Poudarila je tudi, da so vse funkcije v KKL volonterske.

Predsednica nadzornega odbora Bernarda Lasan v delovanju kluba ni našla nepravilnosti.

Na volitvah je bilo predlagano vodstvo potrjeno soglasno. Tako bodo z mandatom občnega zbora za delo kluba skrbeli: mag. Janko Arah kot predsednik, Bojana Jurenec in Milan Vogel kot podpredsednika, blagajničarka bo še naprej Petra Mlakar, tajnica bo odslej Pavlina Ošlak, člani pa: Bernardka Petrovič-Mager, Drago Kompan, Mira Vidmar, Daniela Čehovin, Janez Kožuh, Božo Čas, Marijan Štriker, Renata Picej in Bernarda Lasan.

V razpravi so se člani zahvalili predsedniku in vsem članom za dosedanje delo, posebej še predsednikovemu Arah Consultingu. Občni zbor sta pozdravila tudi predsednika Kluba koroških Slovencev v Ljubljani Janez Stergar in Društva slovensko-avstrijskega prijateljstva Lovro Sodja.

Na občnem zboru smo potrdili tudi predlog, da častna člana postaneta Štefka Kučan in dolgoletni odbornik Drago Vobovnik.

Milan Vogel

Foto Doroteja Omahen



ČETRTEK, 8. JANUARJA 2015

Z VINKOM O VINKU

Novo leto smo klubske dejavnosti skupaj s Klubom koroških Slovencev v Ljubljani začeli s pogovorom o Vinku Möderndorferju, učitelju in pedagogu, neumornem zbiralcu ljudskega blaga na Koroškem in drugod po Sloveniji. Drugi četrtek v januarju naj bi bila z nami njegova vnuka Vita Mavrič in Vinko Moerderndorfer, vendar je Vita, žal, zbolela, je pa Vinko v celoti zapolnil vsekakor zelo zanimiv večer.

IN KDO JE BIL VINKO MÖDERNDORFER?

V raznih priročnikih in leksikonih je ime Vinka Möderndorferja bolj skromno obravnavano, večinoma pa ga označijo, tako Enciklopedija Slovenije, za "učitelja in zbiralca etnološkega gradiva" ali "neumornega zbiralca ljudskega blaga". Bil pa je vsekakor še marsikaj več.

Rodil se je leta 1894 na današnji avstrijski Koroški, v vasi Dule v bližini Šmohorja, Hermagor, v Ziljski dolini. Leta 1914 je končal učiteljske v Mariboru in nato poučeval na različnih osnovnih šolah. Tik pred koroškim plebiscitom 10. oktobra 1920, pri pripravi katerega je zelo aktivno sodeloval, je poučeval na Koroškem, vendar se je tako kot številni

koroški slovenski intelektualci skupaj z Mohorjevo družbo po propadlem plebiscitu moral umakniti v Jugoslavijo. Leta 1921 je prišel v takrat zaradi rudnika gospodarsko močno Mežico. Vmes je bil štiri leta vojak v avstrijski vojski, v kateri je doživel nasilna šikaniranja in bil tudi večkrat zaprt.

V Mežici je postal eden vodilnih socialdemokratov. Šolska oblast s svojim političnim ozadjem ga je preganjala zaradi njegove socialistične angažiranosti med rudarji. Zaradi svojega delovanje je dobil dekret, da je prestavljen v Apače, kar je najprej med učenci, nato pa tudi drugimi Mežičani sprožilo hud upor. Na protestu se je zbralo okrog tristo ljudi, zato in še zaradi drugih protestov na ministrstvih je bil odlok preklican. Obtožili so ga tudi nepravilnega ravnanja z denarjem pri gradnji šole, ki jo je vodil, zaradi česar je bil tudi po nedolžnem priprt. Glavni kamen spotike pa je bila v resnici knjižica Boj za napredek mežiških rudarjev, ki je bila tudi povod za boj proti socialistično usmerjenim rudarjem. Kako nizko je padla propaganda, dokazuje po pisanju Möderndorferjevega učiteljskega tovariša Martina



Menceja protest knezoškofijske dekanije v Guštanju okrajnemu načelniku na Prevaljah, da je med ornamenta na zunanji strani novega šolskega poslopja "slika popolnoma nagega fanta, ki izzivalno deluje na prožno domišljijo". In to iz duhovniških ust! Najprej so nameravali staro šolo le obnoviti, a so kmalu ugotovili, da to ne bo zadostovalo, zato so se daljnovidno odločili za gradnjo novega poslopja, v katerem je bil prostor tako za osnovno kot na novo ustanovljeno meščansko šolo.

Zaradi pritiskov angleškega kapitala, zlasti upravnika rudnika, je bil premeščen v Sv. Barbaro v Halozah. Angleški lord je namreč rudarjem razlagal, kako lepo se jim bo godilo pod novimi lastniki in kaj vse bodo dobili, Möderndorfer pa ga je vprašal, ali za to daje tudi garancijo.

V drugi polovici 30. let, ko je bil kazensko premeščen v Št. Jurij pod Kumom, je napisal dolgo zapostavljeno delo Slovenska vas na Dolenjskem, za katero novejši etnologi ugotavljajo, da gre za "prvo temeljito raziskavo ljudskega življenja na Slovenskem, ki je presegla okvire takratnega 'narodopisja'".

Med vojno je bil v Ljubljani aktivist OF, zaprt in interniran v taborišče Renicci, po kapitulaciji Italije se je vrnil v Ljubljano in takoj odšel v partizane, kar pa ga v povojnih

letih ni rešilo zaporov v temnici in celo Golega otoka. Obtožen je bil informbiroja, še preden se je ta začel. Resnica pa je bila povsem drugačna: informbirojcem je zaradi svoje narave močno nasprotoval. Po vrnitvi z otroka je bil zaposlen na ministrstvu za šolstvo in zadolžen za učbenike. Skupaj s Prežihovim Vorancem je uspel oživeti delovanje Mohorjeve družbe. Tako je tudi prišel v Celje, kjer je izmučen leta 1958 umrl.

Označitev za "neumornega zbiralca ljudskega blaga" je upravičil s tem, da je izkoristil vsako priložnost, da si je zapisoval ljudsko gradivo, tudi v zaporu in med povojnim prisilnim delom pri gradnji elektrarne v Medvodah, organiziral pa je tudi zbiranje ljudskega blaga prek svojih šolskih tovarišev. Že leta 1924 je objavil Narodne pripovedke iz Mežiške doline, deset let pozneje Narodno blago koroških Slovencev, najbolj celovita je zbirka Koroške narodne pripovedke iz leta 1946, ki so v predružačni izdaji izšle še leta 1957. Zbral je tudi veliko gradiva o šegah in navadah, bajeslovju, verovanju, zelo pomembno je tudi zbrano gradivo o ljudskem zdravilstvu, ki je izšlo posthumno leta 1964 v knjigi Ljudska medicina pri Slovencih. Njegovo načrtovano delo Verovanja, uvere in običaji Slovencev v petih delih, ki ga je sam označil za "prvi poizkus enciklopedičnega



dela iz slovenske ljudske modrosti", nekateri primerjajo z zbirko Slovenske narodne pesmi Karla Štreklja. Izšla sta dva dela, saj je tudi njega, tako kot Štreklja, prehitela smrt.

Lani je minilo 120 let od njegovega rojstva. Mežica se ga je na pobudo njegovih vnukov Vite Mavrič in Vinka Möderndorferja lepo spomnila. Najprej je mežiška občina izdala spominsko znamko in kuverto, na občinski praznik 3. decembra so pripravili okroglo mizo o njegovem življenju in delo, pred odlično obnovljeno šolo, ki so jo pod njegovim vodstvom zgradili v vsega letu dni, pred leti pa vzorno obnovili, pa so odkrili kip, delo akademskega kiparja Mirsada Begića. Ustrezno se ga je spomnila tudi stroka: spet na pobudo vnukov sta Inštitut za slovensko narodopisje ZRC SAZU in Oddelek za etnologijo in kulturno antropologijo filozofske fakultete v Ljubljani organizirala dvodnevni strokovni posvet.

Vnuk Vinko, verjetno najpogostejše nagrajevani sodobni slovenski pisatelj ter filmski in operni režiser, je bil zelo živahen in zanimiv sogovornik in pripovedovalec o življenju in delu svojega deda in tudi svojem (njegov oče je bil Korošec iz okolice Črne). Govoril je o spominjanju na deda v družini (sam ga ni poznal, saj se je rodil kmalu po dedovi smrti leta 1958 in je babica v njem videla na-

daljevanje življenja svojega moža). Zelo zanimiva je bila pripoved o letih, ko ga je zasledovala Udba, o letih Golega otoka, o čemer se v družini ni govorilo, o srečevanju z ljudmi, kot so bili Prežihov Voranc, s katerim sta obnovila delovanje celjske Mohorjeve družba, ali prav tako od nove oblasti ogroženim Dragutinom Gustinčičem. Njegova pripoved je spodbudila veliko pozornosti in tudi radovednosti pri blizu štiridesetih navzočih. Svoje je dodal še predsednik KKSL Janez Stergar, ki je Vinkovemu pripovedovanju o dedu kot odličnem pedagogu, ki je pri pouku uporabljal zelo sodobne metode, dodal, da je napisal izredno dober prvi slovenski učbenik, v katerem pa ni bilo novih "junakov", zato so ga oblasti ukazale razrezati in napisati novega, "socialističnega".

Vinko mlajši snema o svojem dedu dokumentarni film, delo in življenje njegovega deda pa kar kliče po literarni upodobitvi.

Milan Vogel

Foto Marijan Štriker in Arhiv Dela



ČETRTEK, 5. FEBRUARJA 2015

VEČER Z DR. BERTO JEREB IN NJENO KNJIGO MOJI ČASI, KRAJI IN LJUDJE

Februarski večer pri Slamiču, par dni pred slovenskim kulturnim praznikom, je kljub nevzpodbudni vremenski napovedi za prihajajočo noč privabil v prijetno tople lokal pri Slamiču zajetno število koroških zanesenjakov. Prisostvovali smo večeru klene Korošice in svetovljanke, doktorice znanosti s področja onkologije, Berte Jereb, ki nam je radostno zapolnila četrtek večer. Razkrila nam je, kaj počne v svojem tretjem življenjskem obdobju, ko nam je predstavila svojo novo knjigo z naslovom: *Moji časi, kraji in ljudje*. In priznati vam moram, da je zelo berljiva, polna zanimivih zgodb in avtoričinih kritičnih pogledov, ki te pritegnejo, zato vam jo toplo priporočam v branje.

Njeno zgodbo so dopolnjevali še gospa Alenka Veber, ki je knjigo uredila pod okriljem celjske Mohorjove družbe, najstarejše slovenske založbe, katere sedež je bil v letih od 1920 do 1927 tudi na Koroškem, na Prevaljah. Zbranim se je pridružil še dr. Hotimir Lešničar - Merik kot avtor predgovora k pričujoči knjigi.

Vse prisotne je najprej pozdravil in nam jih predstavil naš predsednik mag. Janko Arah, nato pa nam je ga. Alenka Veber

razložila, kaj je Berto Jereb navdihnilo za pisanje nove knjige. Povedala je, da je po izidu knjige *Moje bajže* leta 2010 ga. Berta preprosto morala nadaljevati s pisanjem. Če je v prejšnji knjigi motive za pisanje izbirala iz domačega okolja Črneč nad Dravogradom pred drugo svetovno vojno v tej v prvem delu opisuje svojo svetovljansko pot, ki jo je prehodila kot znanstvenica - raziskovalka skozi tri pomembna svetovna mesta. V knjigi opisuje zgodbe ljudi, s katerimi se je srečevala službeno, in svojih sorodnikov, v drugem delu pa nam razkrije svoj politični pogled in s svojim pogledom opiše razmere v zdravstvu pri nas.

Zaveda se privilegija, da je kot najmlajša v njihovi družini v tistih časih lahko študirala medicino. Čeprav je želela opravljati specializacijo s področja pediatrije, je bil splet okoliščin tak, da je orala ledino na onkologiji v njenih pionirskih časih. A se je že v Stockholmu uveljavila na področju otroške onkologije. Ob upokojitvi je svoje znanje in izkušnje združila in jih usmerila v pomoč otrokom, ki so zboleli za rakom. V ta namen je ustanovila tudi fundacijo Mali vitez za pomoč mladim, ozdravljenim od raka.

OD PLESA DO PLESA



Ob tem je leta 2004 izdala knjigo *Mali vitez*, kjer nam odkriva zgodbe teh otrok, ki so bili zdravljeni v sočutnem odnosu in s pomočjo najsodobnejših znanj stroke, kar jim daje upanje na ozdravitev.

Dr. Jerebova je objavila okoli 150 strokovno-znanstvenih člankov v domači in tuji literaturi ter napisala številna poglavja v strokovnih knjigah. Med drugim je članica Mednarodne zveze za otroško onkologijo, kateri je bila med leti 1976 do 1980 tudi predsednica. Dr. Berta Jereb je leta 1998 prejela naziv ambasadorica RS v znanosti.

Ga. Alenka pravi, da ima ga. Berta zdrav humor in da zna navdihovati ljudi, zato se dr. Hotimir Lešničar - Merik spomni, kako so jo zaradi njene ideje, da bi bili popisi bolnikov preglednejši, klicali "jerebično perje". Uvedla je namreč urejanje bolnikove dokumentacije z listi različnih barv.

Prisotni smo naši gostji zastavili tudi nekaj vprašanj. Med drugim nas je zanimalo, kako je doživljala velika mesta, čeprav se ji je zdel svet okoli Dravograda najlepši.

Iskreno nam je odgovorila, da čeprav te vleče domov, dom ni več to, kar je bil nekoč. Za Stockholm pravi, da se je v njem počutila varno in prijetno. Njen naglas, kadar govori v tujem jeziku, pa je dokaz, da znaš več jezikov. New York ji pomeni čudež dobrega in

slabega in ga je občutila kot center življenja zelo barvitih kultur. V Moskvi pa se je počutila kot Mata Hari, saj je slutila, da so jo imeli za vohunko.

Na vprašanje, ali se boji, da bi tudi sama zbolela za rakom, nam zaupa, da ji je tesnoba pri duši edino le, če bi se to zgodilo njenim otrokom. S svojim izkušenjskim spoznanjem nas opozori, da ne smemo opuščati rednega zdravljenja zaradi alternativnega. Zaupa pa nam tudi, da podpira pokojnino za vse v določeni starosti, ne glede na to, kako si jo nekdo zasluži.

Njena nečakinja se ji je zahvalila, ker je svoje izkušnje predstavila tudi mladim.

Gospa Berta v svojem sproščenem duhu pove, da piše po občutku: "Ko hoče neka zgodba 'ven priti', jo moram zapisati."

Predsednik kluba Korošcev se je zbranim zahvalil, gostji večera pa je izročil spominsko knjigo, nakar je sledilo neformalno druženje ob prigrizkih in pijači.

Pavlina Ošlak



SLOVENCİ SMO PRIDNI, POŠTENI IN DOBRI LJUDJE. ALI SMO RES?

Dokazano je, da je med nami mnogo zelo pridnih Slovencev. Od kod bi se sicer vzele razkošne jahte, vile in mastni bančni računi v inozemstvu. Vse to so pridni Slovenci pridelali s svojimi rokami. Res je, da večino teh dobrot uživajo drugi in ne tisti najbolj pridni. Že od nekdaj so v Črnečah, od koder sem doma, rekli, da sta na svetu dve vrsti ljudi: neumni, ki delajo, in pametni, ki jim tega ni treba. Tako je bilo že pred drugo svetovno vojno in je še vedno. Imeli smo revolucijo in razvoj, a je še vedno tako. Morda so v revoluciji in vojni umrli vsi, ki so se borili za boljše in pravičnejše življenje, ostali pa smo mi, da uredimo stvari po zmešnjavi, ki so jo oni zapustili. Pri urejanju problemov pridnih rok doslej nismo bili uspešni.

Tudi s poštenostjo imamo težave. Vedno je veljalo, da se ti pol tistega, kar si zagrešil, odpusti, če greh priznaš. Bog, ki je vsemo-gočen in neskončno milostljiv, ti odpusti vse, a moraš se spovedati in skesati. Med nami pa so ljudje, ki imajo moč, da dajo popoln odpustek, niti skesati se jim ni treba. Laž ali napako, za katero tako ali tako vsi vedo, je treba le priznati in odpuščeno ti je.

A tudi s krajo je križ. Od nekdaj pravijo, da prilika dela tatu. In prilik je bilo mnogo,

saj smo gradili ceste, palače, bolnišnice. In še gradimo in še so prilike, tudi tatov še ni zmanjkalo. Kako težko jih je poloviti, smo se tudi poučili. Torej: dokler bodo prilike, se tatov ne bomo iznebili. Sicer pa poštenosti ni najbolje niti omenjati. Saj naš predsednik parlamenta pravi, da se vsakokrat prime za denarnico, ko sliši besedo poštenost. Da bi moral predsednik parlamenta preveč pogosto držati denarnico v roki, pa ne bi bilo dobro zanj in tudi ne za narod, ki je tudi njegova skrb, ne? ...

(Odlomek iz knjige Berte Jereb *Moji časi, kraji in ljudje*)

Foto Marijan Štriker in Doroteja Omahen



NOVI ČLANI UO

BOGOMIR ČAS

Rodil se je 22. oktobra 1949 v Turiški vasi pri Slovenj Gradcu. Po osnovni šoli je končal Srednjo šolo za elektrotehniko v Mariboru, nato pa Fakulteto za elektrotehniko v Ljubljani.

V času študija v Ljubljani je bil aktivni član Kluba koroških študentov, več let član upravnega odbora in eno leto tudi predsednik kluba.

Največ prostega časa je v teh letih preživel na Letališču Koroškega aerokluba v Turiški vasi, kjer je najprej okusil čare letenja z jadralnimi in pozneje z motornimi letali. V tem času je pridobil znanja in kvalifikacije za poklicnega pilota in učitelja letenja na motornih letalih, kar mu je pozneje, po odsluženem vojaškem roku, omogočalo zaposlitev pri slovenskem letalskem prevozniku, takratnem Inex Adria Avioprometu.

Z nakupom takrat najmodernejšega potniškega letala na svetu, letala A320 v Adrii Airways leta 1989 se je med prvimi prešolal na to letalo, na katerem je doživel vrhunec svoje poklicne kariere. Kot inštruktor je namreč za proizvajalca letal, Airbus Industrie, učil pilote po vsem svetu in do upokojitve v letu 2012 v zraku preživel skupaj več kot 21.000 ur.

Zaradi specifik poklica je bilo bolj malo časa za hobije. V prostem času rad smuča, pleše, igra golf. Še vedno rad zapoje v dobri družbi.

S politiko se aktivno ne ukvarja, jo pa zelo pozorno spremlja in pozna. S posebno pozornostjo spremlja praktično vse športe in navija za Tino Maze in naše "Orle".



PAVLINA OŠLAK, TAJNICA KKL

Pavlina Ošlak se je rodila leta 1964. Po maturi na ravenski gimnaziji je končala Pedagoško fakulteto v Ljubljani. Je profesorica razrednega pouka, predmetna učiteljica glasbene vzgoje in zborovodstva s končanim specialno-pedagoškim izpopolnjevanjem za učitelje in vzgojitelje otrok z motnjami vedenja in osebnosti. Ima tudi šolo za ravnatelje. Zaposlena je na OŠ Ivana Cankarja na Vrhniki kot učiteljica glasbene umetnosti in podaljšanega bivanja v 2. triletju. Z devetindvajsetletnimi delovnimi izkušnjami v vzgoji in izobraževanju na osnovnih šolah objavlja strokovne članke v strokovnih publikacijah s področja motivacije učencev, podaljšanega bivanja, reševanja vedenjskih problemov, akcijskega raziskovanja, v zadnjem času pa tudi multikulturalizma v izobraževanju. Javno nastopa kot povezovalka kulturnih programov v domačem kraju in na različnih šolskih prireditvah, je borka za enakopravnost med spoloma po Luce Irigaray in za ohranitev kvalitete slovenskega javnega šolstva. Pravi, da je ponosna Korošica, ki na svetovljanski način razširja kulturnega duha korenin slovenskega karantanskega izvora med svoje učencev, kolege in prijatelje. V prostem času rada pleše, opremlja notranji interierij, je vabljen na določena snemanja kot fotomodel in se vozi s športnim motorjem.



MAG. MARIJAN ŠTRIKER

Rodil se je maja 1956 v Prevaljah, kjer je obiskoval osnovno šolo. Leta 1971 je odšel v Ljubljano na šolanje v srednjo policijske šolo in od 1974 opravljal dela in naloge v državni upravi na Ministrstvu za notranje zadeve in na Ministrstvu za javno upravo. Med delom je končal višjo upravno šolo, pravno fakulteto in magistrski študij na Fakulteti za diplomsko državne in evropske študije na področju organizacije dela inšpekcijskih služb. Pedagoško delo je opravljal kot predavatelj kazenskega prava v kadetski šoli in upravni postopek na njihovi višji šoli, sicer pa še predava na številnih institucijah. Trinajst let je delal kot upravni inšpektor in inšpekcijo vodil osem let. Zadnja tri leta pred upokojitvijo je bil generalni sekretar Zdravniške zbornice Slovenije. Sicer pa ima zasebni Zavod za razvoj upravne znanosti, katerega vodi in v okviru katerega še vedno predava



SEKCIJA AVANTURISTOV

Druženje Korošcev in njihovih prijateljev je bilo iztočnica, ki je bila žeavnega junija 1998 kot zlata nit zavedanja, da je človek sam kreator svojega dušnega miru in veselja, vgrajena v idejo Sekcije avanturistov pri KKL. Porodila se mi je, ko sem pripravljala izlete in druge zgodbe za klub. Avanturizem življenja, zgolj zato, ker beseda avantura vzbudi pozornost, zaradi svoje konotacije, ki jo človek, vaje nosploševanja, najprej odloži na preovedano stran življenja. Vendar je avantura pravzaprav odmik od povprečja, standardov, okvirjev. Je strast, hrepenenje in svoboda občutenj! Naš avanturizem je gradil in gradi na zavestnem sprejemanju drobnih doživetij in lepote narave, kulture in tradicij ter pletenja radosti iz njih! Včasih je ljudem potrebno povedati in pokazati, kod vodi pot do sreče ... In kaj to je!

Avanturisti smo se prvič zbrali 23. junija 1998, ko smo se pozno popoldne na kresno noč z avtobusom odpeljali v Begunje. Obiskali smo grad Kamen in se za slovesni akt celo preoblekli v sposojena srednjeveška oblačila in potem zavili k Avseniku. Avsenik kot glas-

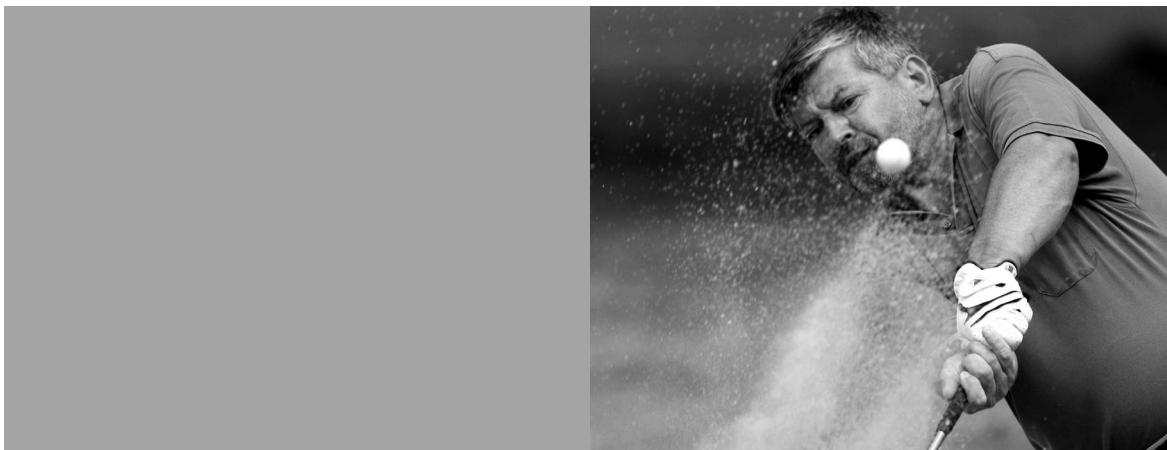
beni spomenik nekega časa, kjer se je dejstvo: "glasba zaradi turizma" prelevilo v frazo: "turizem zaradi glasbe", je zame največji promotor Slovenije. Prava zgodba. In izključno dobra zgodba je osnova turizma!

Tega, kar je Slavko Avsenik naredil za Slovenijo, zelo dolgo nihče ne bo znal in zmogel ponoviti. Glasba, ki je pljusnila iz Begunj čez državne meje in se udomačila predvsem v Avstriji, Nemčiji in Švici; da ne razpredam o slovenskih izseljencih in drugih privržencih po vseh kontinentih sveta, je najboljša blagovna znamka naše države. Pa če to priznavamo ali ne! Avseniki so zgodba, promocija in turistični spominek hkrati!

Avanturizem našega kluba letos praznuje sedemnajst let zaveze privzetemu motu, ki se glasi: "Vzemi si čas za življenje in uživaj!".

Naš kodeks pa pravi:

- priznaj, da si življenje lahko polepšaš sam;
- prizadevaj si, da poplemenitiš življenje sebi in drugim;
- zavedaj se, da je sreča le mozaik polnokrvnih doživetij;
- privošči si doživetja, ki krojijo dolgotrajne spomine;
- in povej drugim, kod vodi pot do sreče!



In tistega daljnega kresnega večera je na meniju pri Avseniku pod desertom pisalo: "Bila sva mlada oba..." Zgodba dneva je bila namreč popolna. Domišljena! Za konec kulinaričnega doživetja smo dobili sveže gozdne jagode s sladoledom in smetano ter se posvetili zabavnemu delu - kresovanju pod gradom.

Čas teče in letos bomo znova napeli jadro z napisom Avanturisti KKL. Zapluli bomo proti potepanju, martinovanju in miklavževanju, a se najprej poklonili Koroški. V času Festivala solzic, v času med 21. in 24. majem. Z največjo mero ponosa lahko danes, 25. januarja, ko pišem ta prispevek, povem, da je Slavko Avsenik prav danes sporočil, da bo napisal za Koroško in za Festival solzic posebno skladbo!

Korošci, stopimo skupaj! Odvržimo copate, zapustimo skrivališča v svojih domovih in stopimo izza ograj in živih mej ter se poklonimo Koroški pod Uršljo gor! V mesecu šmarnu, v nedeljo, na Praznik Koroške v Kotljah in potem še na mejnem prehodu Holmec, kjer bo po vsej verjetnosti posneta milenijska fotografija - šmarnica, položena čez državno mejo z Avstrijo. Nenazadnje - Koroška je tukaj in tam! Pridite, skupaj je lepše!

Renata Picej

GOLFSKA SEKCIJA

Golfska sekcija je bila ustanovljena 17. maja 2012 in je izvedla svojo prvo aktivnost v sredo, 13. junija 2012 na golfskem igrišču Arbo-retum. V letu 2013 je pozvala člane društva v ponedeljek, dne 10. junija 2013, na golfišče Diners na Smledniku, vendar se je vabilu odzval samo predsednik, ki je v dežju sam odigral 9 jamic.

Lansko leto je bilo golfsko srečanje v torek, 1. julija 2014 ob 15,00 uri, ponovno na golfskem igrišču Diners, kjer smo se zbrali golfistka in dva golfista in v lepem vremenu odigrali devet jamic, nato pa srečanje nadaljevali za obloženo mizo, kjer smo analizirali golfske užitke.

Janko Arah
Foto Osebni arhiv



JADRALSKA SEKCIJA

Jadralska sekcija je bila ustanovljena v letu 2012 in je začela z delovanjem dne 19. maja 2012, ko smo se jadranci in jadranja željni društveni člani prvič dobili na jadrnici Metka v Marini Izola, nato pa še dvakrat. V letu 2013 je jadralska sekcija organizirala štiri jadranja, lani pa smo jadrali dvakrat, in sicer dne 9. julija in 29. avgusta.

V sredo, 9. julija 2014, smo se dobili ob 12.30 uri na pomolu B, števila 14 in se po tekoči dobrodošlici seznanili z zunanostjo in notranostjo jadrnice, si razdelili funkcije (kapitan, prvi oficir, mornarji, gosti), se okrepčali in nato odpluli v Tržaški zaliv, od koder smo si med jadranjem in motoriranjem z morske strani ogledali lepo slovensko obalo.

Ponovno smo jadrali v petek, 29. avgusta 2014, ko smo vadili obvladovanje vozlov in jader, pri čemer smo imeli izredno srečo, saj nam je bilo vreme več kot naklonjeno: primeren, ne preslab in ne premočan veter, v katerem je jadrnica poplesavala po naših željah proti Gradežu, kjer smo se ustavili, si ogledali mesto, imeli čudovit kulinarčni dogodek in se proti polnoči vrnili v Marino Izola. Bilo je

nepozabno, prav vsi udeleženci smo bili tega mnenja.

Sicer pa ste v vrste jadralske sekcije vabljeni vsi, ki že imate jadralske izkušnje, pa tudi tisti, ki si jih šele želite pridobiti. Tudi letos bo kar nekaj jadralskih izzivov in užitkov. Vabljeni!

Janko Arah
Foto Arhiv KKL



PLESNA SEKCIJA

Ples v paru je posebna oblika komunikacije med dvema osebama. S plesom se naučimo poslušanja partnerja, sledenja in vodenja ter harmoničnega gibanja in odnosa, ki ga usklajujemo z glasbo in soplesalcem. Je odličen način sproščanja in druženja, ki bogati naša življenja, nas povezuje ter na ta način naše klubsko delovanje oplemeniti tudi z tovrstno aktivnostjo.

Plešemo tako standardne kot latinskoameriške plese: umirjen angleški valček, strasten tango, svečani dunajski valček, divjo salso, chacha ali veselo sambo in jive, discofox, slowfox ali bachato ... Program vaj je prilagojen nam in odvisen predvsem od naših želja in plesnega napredka.

Plesno znanje utrjujemo že tretje leto zapored. Pričnemo takoj po novem letu in enkrat tedensko po dve šolski uri pridno vadimo vse do sredine marca, natančneje do datuma našega tradicionalnega Koroškega večera z plesom.

Udeleženci v učenju in vadbi neizmer- no uživamo, veselimo pa se tudi našega druženja in klepeta pred in po vadbi, kajti le

redko se dogaja, da ni časa za "konstruktivno" debato ali analizo aktualnega dogajanja.

Plešemo, da ohranjamo vitalnost in vesel pogled na svet.

Bojana Jurenc

Foto Arhiv KKL

POROČILA SEKCIJ KKL



KLUB KOROŠKIH SLOVENCEV LJUBLJANA

Po koroškem plebiscitu in eksodusu nekaj tisoč predvsem izobraženih Slovencev z avstrijske Koroške so si ti v osrednji Sloveniji pred sedemdesetimi leti ustanovili Klub koroških Slovencev z več podružnicami. Danes delujeta še kluba v Ljubljani in Mariboru. Čeprav nas v ljubljanskem KKS precej članov nima več rodinskih povezav s Koroško, statutarni cilji in težišča delovanja ostajajo enaka: informiranje slovenske javnosti o položaju koroških (in tudi drugih) zamejcev, podpiranje manjšinskih dejavnosti in vsakovrstnih čezmejnih stikov - od izletov in obiskov prirediteljev do razširjanja tiskanih in elektronskih informacij. Kot sestavni del civilne družbe v RS se izrekamo za uredeitev slovenskega nasledstva so-podpisništva Državne pogodbe o obnovi neodvisne in demokratske Avstrije (z manjšinskim 7. členom) iz maja 1955 ter menimo, da bi to koristilo tako slovenski (in hrvaški) manjšini kot tudi celoti slovensko-avstrijskih odnosov. Skupaj s partnerskim Klubom Korošcev Ljubljana (KKL) in z Društvom slovensko-avstrijskega prijateljstva Ljubljana (DSAP) prepričano sodelujemo v mreži devetih društev in družb slovensko-avstrijskega prijateljstva (letos jeseni naj bi se po-

novno srečali v Ljubljani). Z DSAP (so)prirejamo "Koroške kulturne dneve v Ljubljani", ki bodo trinajstič predvidoma med 15. in 24. aprilom 2015.

Po koncu Haiderjeve ere in izboljšanju političnega ozračja na Koroškem smo sicer podprli kompromisno zakonsko rešitev za dvojezično označitev 164 koroških krajev. A močno nas moti zelo obotavljivo dogovarjanje o uresničitvi "odprtozne klavzule" in o širokogrudni odpravi vsem očitnih, diskriminatornih predpisov ter prakse ne-uresničevanja nekaterih manjšinskih pravic. Več članov KKS nas vodilno sodeluje pri projektu Mirovne regije Alpe-Jadran. Pobudo je dala koroška Konsenzna skupina, ki vključuje tudi - donedavna izrazito protislovenski - Kärntner Heimatdienst. Na njihovo povabilo smo se že dvakrat udeležili spominsko-spravne slovesnosti "Umrli so v veri v svojo domovino" na skupnem grobišču brambovcev in borcev za slovensko severno mejo v Velikovcu.

Pobudili smo in spomladi 2014 javnosti na obeh straneh meje večkrat - tudi skupaj s KKL - predstavili knjigo spominov našega nekdanjega člana dr. Blaža Reichmana "V rajni Avstriji in v stari Jugoslaviji". Jeseni 2013 smo sodelovali pri simpoziju in marca 2014 pri izdaji zbornika referatov "Poslednje ustoličenje na Gospodstvu polju 1414". Zaradi te



600-letnice smo lani več avtobusnih ekskurzij usmerili prav na Krnski grad in h Gospe sveti, skupaj z mariborskim KKS tudi 21. septembra 2014 na osrednjo spominsko slovesnost. Na podlagi simpozija Svetovnega slovenskega kongresa (SSK) "Meje slovenskega kulturnega prostora" novembra 2014 smo sodelovali pri izdaji zbornika, ki informira o zgodovini in sedanjem položaju Slovencev v zamejstvu, kakor tudi o raziskovanju njihove problematike, posebej na Inštitutu za narodnostna vprašanja v Ljubljani (INV), ki obhaja svojo 90-letnico, ter na tržaškem Slovenskem raziskovalnem inštitutu (SLORI) s 40-letno tradicijo.

Na INV je tudi uradni sedež našega kluba. Med inštitutske sodelavce je spadal mdr. koroški rojak dr. Julij Felaher; letos pričakujemo izid disertacije dr. Danijela Grafenauerja o tem ustanovnem in več desetletnem predsedniku KKS. V letu 2015 naj bi končno izšla še zbornika o dveh nekdanjih voditeljih KKS: dr. Angeli Piskernik ter Lojzetu Udetu. Prav tako želimo izdati vsaj dva zaostala zvezka revije "Koroški vestnik", katere soizdajatelja sta še mariborski KKS ter Zveza koroških partizanov in prijateljev antifašističnega odpora.

Ljubljanski KKS načrtuje razmeroma malo lastnih večjih prireditev. Kot formalni in dejanski soorganizatorji pa vsako leto podpremo kak ducat kulturnih dogodkov na

obeh straneh slovensko-avstrijske meje in se v manjših ali večjih skupinah udeležujemo različnih zamejskih prireditev. V januarju 2015 smo se tako v večjem številu udeležili celovške podelitve Tischlerjeve nagrade koroškemu skladatelju, akademiku prof. Lojzetu Lebiču. Prav na začetku leta pa smo skupaj s KKL pripravili večer o Vinku Möderndorferju, učitelju in narodopiscu, ki je bil zaradi svoje pokončnosti najprej izgnan s Koroške, nato pa preganjan še v obeh jugoslovanskih državah in od okupatorjev. Na zamejske in čezmejne prireditve največkrat vabimo kar z elektronsko pošto; v letu 2014 smo tako razposlali 58 klubskih okrožnic, in sicer na več kot 1.050 e-naslovov članov in prijateljev kluba. V vsaki okrožnici smo navedli po ducat ali dva kulturnih dogodkov, spominskih prireditev, izidov novih publikacij ali naslovov za našo dejavnost zanimivih spletnih povezav.

Veliko skrbi imamo z vzdrževanjem in renoviranjem sedemstanovanjske sto desetletne (po dolgoletnem denacionalizacijskem postopku pridobljene) klubske hiše in njene okolice. Lani je bilo popolnoma prenovljeno eno stanovanje. Že tretje leto pa v namensko urejenem bivalnem ateljeju v naši hiši ustvarja mladi koroški akademski slikar Mirko Malle. Janez Stergar, predsednik KKS-LJ
Foto Marijan Štriker in Arhiv KKS LJ



DRUŠTVO SLOVENSKO-AVSTRIJSKEGA PRIJATELJSTVA

Društvo slovensko-avstrijskega prijateljstva poskuša uresničevati cilje, ki si jih je zadalo ob ustanovitvi 20. aprila 1992 v prostorih Fakultete za arhitekturo Univerze v Ljubljani. Naš osnovni cilj je prijateljsko sodelovati z državljani in prebivalci sosednje države Avstrije, ne glede na njihovo nacionalnost, politično prepričanje, njihov položaj v družbi ali njihovo veroizpoved. V zadnjih letih smo navezali poglobljene stike tudi s sorodnimi društvi in družbami prijateljstva ter s Klubi Korošcev iz Avstrije, Ljubljane in Maribora. V ta namen potekajo v septembru vsako leto redna srečanja vseh društev in družb prijateljstva z Avstrijo izmenično v Ljubljani, Mariboru, v Celovcu, na Dunaju in v Gradcu. Zadnje, 6. srečanje, je bilo 27. septembra 2014 na Dunaju.

Za člane društva vsako leto organiziramo tudi izlete na pomembne kraje v Avstriji, ki so znani po svojih zgodovinskih in narodno-zavednih dogodkih koroških in štajerskih Slovencev. Tako smo bili na Zilji pri Matiji Majerju-Ziljskem, slikar Valentin Oman nam je razkazal cerkve, v katerih je

ustvarjal svoje znane umetnine, bili smo tudi pri Peršmanovem muzeju nad Železno Kaplo, udeležujemo se koncertov Koroška poje v Celovcu.

Ena tudi v javnosti najbolj odmevnih dejavnosti so Koroški kulturni dnevi v Ljubljani. Lanski, že dvanajsti po vrsti, so se začeli 22. aprila v Narodnem muzeju Slovenije na Metelkovi z razstavo koroškega slikarja Kristijana Sadnikarja. Za glasbeni uvod sta poskrbeli Mira in Sara Gregorič iz Male vasi pri Globasnici na violini in kitari. Zbrane je pozdravila direktorica Narodnega muzeja Slovenije mag. Barbara Ravnik in je poudarila pomen tovrstnih razstav za čezmejno sodelovanje z zamejskimi Slovenci.

Podpisani sem kot predsednik DSAP pozdravil vse prisotne in se zahvalil Narodnemu muzeju Slovenije za brezplačno uporabo muzejskih prostorov. Avstrijski veleposlanik dr. Clemens Koja je v lepi slovenščini poudaril pomen dobrega sodelovanja med Slovenijo in Avstrijo, odprl razstavo in s tem tudi 12. koroške kulturne dneve. Razstavljena dela Kristijana Sadnikarja pod naslovom "Krajin-



ske slike - Svit in zarja lepote" je predstavil rektor Katoliškega doma v Tinjah Jože Kopečinig.

Naslednji dan je bil v Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana v dvorani Slovenskih skladateljev skupni koncert učencev slovenske Glasbene šole na Koroškem in učencev Glasbene šole Konservatorija za glasbo in balet Ljubljana (KGBL). Za koroško Glasbeno šolo sta zelo dobro igrala flautista Jaka in Urška Slavkov iz Beljaka, nagrajenca avstrijskega zveznega tekmovanja v Sterzingu. Njun učitelj je mag. Kristijan Filipič.

Za KGBL so zaigrali odlična zelo mlada flautistka Nika Janželj (prof. Neža Prešeren), izvrsten kvartet saksofonov (mentor prof. Lev Papis) in odlična sopranistka Nadja Ternifi (prof. Edita Garčević Koželj). Vsi mladi glasbeniki so prikazali visoko raven slovenskega glasbenega izobraževanja na avstrijskem Koroškem in v Sloveniji. Koncert sem organiziral podpisani.

V četrtek, 24. aprila je bila v Društvu slovenskih pisateljev v organizaciji Kluba koroških Slovencev v Ljubljani in v sodelovanju z "Miro" - ženskim odborom Slovenskega centra PEN predstavitev štirih mladih koroških pesnic: Kvine Hutterer, Amine Majetič, Nine Zdouc in Verene Gotthardt. Literarni večer je vodila mentorica in urednica

gospa Jerneja Jezernik. Vsaka od mladih pesnic je prebrala nekaj teksta iz svoje izdane knjige in odgovarjala na vprašanja.

V petek, 25. aprila smo v Linhartovi dvorani Cankarjevega doma organizirali Koncert MePZ Danica iz Šent Primoža p. v. Stanka Polzerja in tamburaške skupine Tamika iz Železne Kape p.v. Tatjane Pirker. Kot organizator sem čestital MePZ Danica za njihovo 100-letnico ustanovitve in zborovodji Stanku Polzerju za nedavni prejem Gallusove plakete. Številna publika je celoten program zborovskih pesmi in skladb za tamburice sprejela tako navdušeno, da je zbor dodal še dve pesmi, seveda obvezno Rož, Podjuna, Zila, pri kateri je publika stala. Koncert je v celoti posnel Radio Slovenija, 3. program ARS in ga naslednji dan tudi predvajal.

V soboto, 26. aprila, je Klub koroških Slovencev v Ljubljani organiziral v Mini teatru lutkovno predstavo "Dol s čodram", ki jo je z besedo in glasbo izvedla Lutkovna skupina SPD "Srce" iz Dobrle vasi. Mentorica skupine je bila Natalia Bučovnik, režiral je Matevž Gregorič. Mladi koroški lutkarji so navdušili publiko s svojo prisrčno otroško predstavitvijo zgodbe o ovci Suzi, ki jo je žgečkalo, ko so jo strigli.

V imenu DSAP se zahvaljujem vsem nastopajočim in Klubu koroških Slovencev

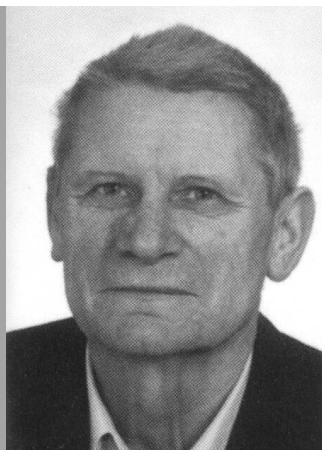


v Ljubljani za organizacijo dveh prireditev. Za sofinanciranje pa iskrena hvala Uradu Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, Kulturnemu forumu avstrijskega veleposlaništva, Javnemu skladu za kulturne dejavnosti Ljubljana in MO Ljubljana.

Dne 27. septembra 2014 smo se predstavniki našega društva udeležili tradicionalnega Srečanja vseh društev, družb in klubov prijateljstva z Avstrijo, ki je bilo v prostorih Slovenskega znanstvenega inštituta na Dunaju. Po poročilih, ki smo jih podali predstavniki posameznih društev, nas je v dunajskem parlamentu sprejela predsednica Zveznega sveta Avstrije, koroška Slovenka Ana Blatnik. Veseli, da je tako pomembno mesto za pol leta zasedla tudi koroška Slovenka, smo s skupno fotografijo zabeležili ta zgodovinski dogodek.

Predsednik DSAP Ljubljana Lovro Sodja
Foto Arhiv DSAP in Mediaspeed





VEDNO SE BOMO SPOMINJALI

DRAGO VOBOVNIK (1934 - 2014)

Smrt je spet kosila med najbolj delovnimi člani našega kluba, saj je vzela dolgoletnega člana različnih organov Kluba Korošcev Ljubljana Draga Vobovnika, ki je bil že sredi petdesetih let prejšnjega stoletja, v letih 1955 in 1956, predsednik Kluba koroških študentov, ustanovljenega leta 1952, iz katerega je izšel tudi naš klub. Drago Vobovnik, diplom. slavist, je bil vse skozi zelo aktiven in preudaren član tako študentskega kluba kot pozneje KKL, predvsem pa je bil težko nadomestljiv kronist dogajanja v obeh klubih. Njegove skrbno pripravljene kronologije smo objavljali tudi v klubskem biltenu. Tam je leta 2004 zapisal: "Kot dijak takrat še guštanjske gimnazije s koreninami v "kraljici pohorskih vasi" Ribnici in vejami v obdravski Vuzenici, sem najprej spoznal mariborski klub koroških Slovencev, zatem pa še ljubljanskega, enakega imena (ustanovljenega 1928. leta), ki sta bila predhodnika kasnejših povezav Korošcev na slovenskih tleh, tudi tiste, ki se je 1952. leta porodila prvim trem generacijam ravnenskih maturantov, študirajočih v Ljubljani. Le-ti so me takoj po vpisu na

Univerzo vključili v tajniške posle, potem pa me omrežili še s predsedovanjem tedaj vsestransko delujočega pokrajinskega združenja študentov z mešanim pevskim zborom, oktetom, filmsko sekcijo, številnimi odbori, komisijami in trdno povezanostjo s Koroško ob znamenitih Tednih študentov, s sodelovanjem z zamejskimi klubi v Celovcu, Gradcu in na Dunaju. Tudi kasnejša svetovno znana skakalnica v Zahomcu ob Zilji je bila sad naših žuljev, kar je bil nekakšen odsev naših mladinskih delovnih brigad pri gradnji gimnazijskega poslopja na Ravnah, za kar se me je oprijel naziv "kurirček" in ostal moj prepoznavni znak tudi še na lanskoletni 60-letnici gimnazije in sočasni obletnici mladinskih akcij. Temu študentskemu klubu s pestro dolgoletno dejavnostjo je po štiridesetih letih sledila Virtičeva varianta druženja Korošcev. Tedaj nas je peščica službujočih in bivajočih Korošcev v Ljubljani ter njeni ožji in širši okolici in nekaj študentov po večletnih shodih pri Slamiču, Urški in Pod lipco začutila in uresničila potrebo po formalni povezanosti ter širši vpetosti v problematiko koroških občin in njihova prizadevanja za ustanovitev posebne regije, Prežihove fundacije itd. In tako se je porodilo že četrto združenje Korošcev na Slovenskem (2. decembra 1993 vpisano v register).

Iz tedanjih - nekaj časa celo teden-
skih srečanj v A banki, na Gospodarskem
razstavišču in Arah Consultingu sem si naj-
bolj zapomnil neverjeten entuziazem in po-
slovnost ter preudarnost prvega predsedni-
ka Staneta Vrtiča ter njegovega naslednika
Janka Araha, podjetnega Rudija Geršaka,
zagnanega Štefana Fajmuta z njegovo skupi-
no somišljenikov na Dolenjskem, kronistko
klubskega žitja in bitja in "avanturistko" Re-
nato Picej, finančnika in prve opore predse-
dniku Štefana Lasnika, blagajničarko Nevo
Janko, organizatorja Iveka Krpača, tajnico
Anito Nečimer, športnega stratega Toma
Levovnika, novinarja in urednika Milana
Vogla, genetika in selekcionista Draga Kom-
pana, statistika in planerja Vlada Mostnarja,
atomika Marjana Špeglja, direktorja A ban-
ke Miroslava Kerta in vodje naše pisarne v
njej Marjana Krofliča, elektronika Janeza
Kožuha, strokovnjaka za varnostne sisteme
Renata Goloba, poslovnega menežerja Jara
Medla, žal že pokojna projektanta Janeza
Borca in vodjo planinske sekcije Petra Štigli-
ca. K cvetu naših deklet pa moramo poleg
že omenjenih pridati še Lojzko Vrtič, Nado
Mager Petrovič, Margareto Geršak, Uršulo
Potočnik Štruc, Bojano Dobovišek Žvan itd.

Ta spominski zapis seveda ni povsem
avtententična slika mnogoterih aktivnosti

kluba in njegovih privržencev, pač pa le re-
zultat moje vednosti in pozabljivosti, zato naj
mi tisti, katerih imen in dejanj zaradi nagli-
ce in v zadnjem času slabše odzivnosti klub-
skim dejavnostim nisem omenjal. Zlasti ve-
liko krivico bi storil Mariji Potočnik, zaslužni
in dolgoletni zapisovalki klubskega žitja in
bitja, ter tajnici in podpredsednici Bernardi
Lasan, če ju na tem mestu ne bi posebej izpo-
stavil. Vsekakor pa je treba tudi podčrtati po-
men in odmevnost naše osrednje vsakoletne
prireditve - koroškega večera s plesom (letos
že 13. po vrsti), ki v hotel Slon privabi po dve-
sto in več članov, njihovih svojcev in prijate-
ljev, župane koroških občin in predstavnike
zamejskih organizacij, gospodarstvenike,
diplomate, sponzorje, kulturnike ..."

S temi zapisi si je Drago Vobovnik sam
napisal nekrolog, mi pa bomo njega in nje-
govo delo obdržali v spoštljivem spominu.
Klub Korošcev Ljubljana mu je hvaležnost
izrekel že leta 2008 s podelitvijo Priznanja
Kralja Matjaža, lani pa še z imenovanjem za
častnega člana našega kluba.

Milan Vogel
Foto Arhiv KKL

Na podlagi 4., 9. in 13. člena Zakona o društvih (Uradni list RS, št. 61/2006 s spremembami) je zbor članov Kluba Korošcev Ljubljana sprejel naslednja

PRAVILA KLUBA KOROŠCEV LJUBLJANA

IME IN SEDEŽ DRUŠTVA

1. ČLEN

Ime društva je KLUB KOROŠCEV LJUBLJANA. Skrajšano ime društva je: KKL (v nadaljnjem besedilu: KKL).

Sedež KKL je v Ljubljani.

KKL posluje na naslovu, ki ga določi upravni odbor.

- oblik namenskega povezovanja članov,
- da preko različnih medijev seznanja širšo družbeno skupnost o Koroški, njenih zanimivostih in tradiciji in
- da sodeluje s sorodnimi društvi in drugimi organizacijami (Klubom koroških Slovencev v Ljubljani, Klubom slovensko-avstrijskega prijateljstva, s klubi koroških študentov, z zamejskimi Slovenci in drugimi).

NAMEN IN CILJI DELOVANJA KKL

2. ČLEN

Namen KKL je:

- da ohranja in obuja tradicije, šege in navade Koroške ter seznanja širšo družbeno skupnost z njimi,
- da združuje znanje in sposobnost članov KKL za sodelovanje pri razvoju Koroške regije.

3. ČLEN

Cilji delovanja KKL so:

- da se Korošci in ljubitelji Koroške prostovoljno združujejo in povezujejo in
- da se na različnih področjih uveljavljene Korošci predstavijo članom KKL in širši družbeni skupnosti.

NALOGE DRUŠTVA

4. ČLEN

Naloge društva so:

- da KKL organizira strokovna, kulturna, družabna, športna in druga srečanja članov in povabljenih gostov v okviru društva kot celote in v okviru posameznih sekcij kot

POGOJI IN NAČIN VČLANJEVANJA TER PRENEHANJA ČLANSTVA

5. ČLEN

Član KKL je lahko vsak občan, ne glede, ali je Korošec ali prijatelj Koroške, ki izjavi, da sprejema ta pravila.

Občan se lahko včlani v KKL tako, da KKL na kakršen koli način posreduje svoje osebne podatke.

6. ČLEN

Članstvo KKL preneha:

- z izstopom,
- s črtanjem in
- s smrtjo.

Član lahko izstopi iz KKL tako, da upravnemu odboru posreduje pisno izjavo o svojem izstopu.

Upravni odbor lahko člana črta iz KKL, če v zadnjih dveh letih kljub opominu ni plačal letne članarine.

Članstvo v KKL preneha z dnem smrti člana.

7. ČLEN

V KKL so tudi častni predsedniki in častni člani, ki jih imenuje zbor članov.

Častni predsednik in častni član KKL lahko postane predsednik oziroma član, ki s svojimi dejanji posebej prispeva k delovanju in uveljavitvi KKL.

PRAVICE IN OBVEZNOSTI ČLANOV

8. ČLEN

Član KKL ima pravico, da:

- je seznanjen s pravili, programom delovanja in finančnimi podatki,
- voli člane organov KKL in da je izvoljen v njih,
- sodeluje pri delu organov KKL,
- daje pobude in predloge za delovanje KKL in da
- sprejema pohvale in nagrade KKL.

9. ČLEN

Član KKL ima obveznost, da:

- spoštuje ta pravila in druge akte KKL ter sklepe organov KKL,
- da voli in je izvoljen v organe KKL,
- da sodeluje pri delu organov KKL,
- da z osebnim prizadevanjem uresničuje program KKL,
- da varuje ugled KKL in
- da redno plačuje članarino.

NAČIN UPRAVLJANJA DRUŠTVA

10. ČLEN

Člani upravljajo KKL na zboru članov in preko upravnega odbora.

ZBOR ČLANOV

11. ČLEN

Zbor članov skliče predsednik, v njegovi odsotnosti podpredsednik, ali petina vseh članov društva, praviloma enkrat letno.

Zbor članov je sklepčen, če je na zboru navzočih vsaj deset članov KKL.

Zbor članov odpre predsednik KKL oziroma v njegovi odsotnosti podpredsednik ali član upravnega odbora in ga vodi, dokler se ne izvoli delovni predsednik, zapisnikar in overovatelj zapisnika.

Glasovanje na zboru članov je praviloma javno, lahko pa se člani odločijo za tajno glasovanje.

O poteku zbora članov piše zapisnikar zapisnik, ki ga podpišejo predsednik delovnega predsedstva, zapisnikar in overovatelj zapisnika.

12. ČLEN

Zbor članov ima naslednje pristojnosti:

- sklepa o dnevnem redu,
- sprejema poročilo upravnega odbora,
- sprejema delovni program KKL,
- sprejema ta pravila in njegove dopolnitve in spremembe
- sprejema druga akte KKL,
- imenuje in razrešuje predsednika, podpredsednika, tajnika, blagajnika in člane upravnega odbora,
- določa višino letne članarine in
- odloča o prenehanju delovanja KKL.

UPRAVNI ODBOR

13. ČLEN

Upravni odbor sestavljajo predsednik, 2 podpredsednika, tajnik, blagajnik in do 10 članov. Njihova mandatna doba je 4 leta.

Predsednik KKL je predsednik upravnega odbora.

Seje upravnega odbora sklicuje predsednik, v njegovi odsotnosti pa podpredsednik ali tajnik KKL.

Upravni odbor je sklepčen, če je na seji prisotna vsaj tretjina vseh članov UO.

Upravni odbor sprejema odločitve z javnim glasovanjem članov.

Vsak član upravnega odbora ima en glas. Odločitev je sprejeta, če je zanjo glasovala večina prisotnih na seji.

O sejah upravnega odbora piše zapisnikar zapisnik.

14. ČLEN

Upravni odbor ima naslednje pristojnosti:

- uresničuje programa dela KKL,
- sprejema splošne akte KKL,
- sprejema finančni načrt in zaključni račun,
- skrbi za finančno-materialno poslovanje KKL,
- ustanavlja in ukinja sekcije,
- upravlja s premoženjem KKL in
- opravlja vsa druga dela in naloge za uresničevanje ciljev in nalog KKL.

Člani upravnega odbora so za svoje delo odgovorni zboru članov.

ZASTOPANJE KKL

15. ČLEN

KKL zastopa predsednik samostojno in brez omejitev.

FINANCIRANJE KKL IN NAČIN IZVAJANJA NADZORA

16. ČLEN

KKL pridobiva finančna sredstva:

- s članarino,
- s prispevki donatorjev in sponzorjev,
- z dohodki od prireditev;
- in z drugi viri.

17. ČLEN

KKL vodi le knjigo prejemkov in izdatkov (blagajniški dnevnik).

KKL posluje preko transakcijskega računa pri banki. Blagajnik vodi finančno in materialno poslovanje in o tem poroča upravnemu odboru.

Upravni odbor izvaja nadzor nad razpolaganjem s premoženjem KKL ter nad finančnim in materialnim poslovanjem KKL na svojih sejah, praviloma enkrat letno.

NAČIN ZAGOTAVLJANJA JAVNOSTI DELA KKL

18. ČLEN

KKL zagotavlja javnost dela z objavami na spletni strani KKL, kjer objavlja tako vabila za posamezne aktivnosti kot tudi poročila o teh aktivnostih.

NAČIN SPREJEMANJA SPREMEMB IN DOPOLNITEV TEH PRAVIL

19. ČLEN

Spremembe in dopolnitve teh pravil začnejo veljati, ko jih sprejmejo člani KKL na zboru članov.

NAČIN PRENEHANJA KKL IN RAZPOLAGANJE S PREMOŽENJEM

20. ČLEN

KKL preneha:

- na podlagi sklepa zbora članov
- na drug način, določen z zakonom.

V primeru prenehanja KKL v sklepu o prenehanju določi društvo, zavod, ustanovo ali drugo nepridobitno pravno osebo s podobnimi cilji, na katero se po poravnavi vseh obveznosti prenese premoženje KKL.

KONČNE DOLOČBE

21. ČLEN

Ta pravila začnejo veljati, ko jih sprejmejo člani KKL na zboru članov.

Z uveljavitvijo teh pravil prenehajo veljati pravila, sprejeta na ustanovnem zboru članov dne 2.12.1993 in spremenjena na zboru članov dne 16.12.1995.

Ljubljana, dne 14. 10. 2014

mag. Janko Arah
Predsednik KKL

STUDIO EVIANA



body mind well being

KAKO DO:

- boljšega počutja
- lepega in zdravega telesa
- bolj zdravih navad
- večje storilnosti in
boljše koncentracije
- osebne rasti
- novih prijateljev

Kontakti:

Eva

041 261 125

Ana

031 258 109

Nejc

040 728 546

Metka

031 655 922

Bojana

041 626 982



implantološki inštitut implant institute

MATIJA GORJANC

dr. med., dr. dent. med.
maksilofacialni kirurg

Ukmarjeva 2
3. nadstropje
SI-1000 Ljubljana
059 023 233
info@implantat.si
www.implantat.si



KAZALO BILTENA KLUBA KOROŠCEV LJUBLJANA

- | | | | |
|----|--|----|---|
| 3 | KKL POVEZUJE DOBRO
MISLEČE LJUDI | 34 | DRUŠTVO SLOVENSKO-AVSTRIJSKEGA
PRIJATELJSTVA
<i>Lovro Sodja</i> |
| 4 | NAŠ KLUB NI »BUBREK V LOJU«
<i>Milan Vogel</i> | 38 | DRAGO VOBOVNIK (1934 - 2014)
<i>Milan Vogel</i> |
| 6 | OD PLESA DO PLESA | 40 | PRAVILA KLUBA KOROŠCEV LJUBLJANA |
| 26 | NOVI ČLANI UO | | |
| 28 | POROČILA SEKCIJ KKL | | |
| 32 | KLUB KOROŠKIH SLOVENCEV
LJUBLJANA
<i>Janez Stergar</i> | | |

KAJ JE DOBRO VEDETI O KKL?

IME: **Klub Korošcev Ljubljana**

SEDEŽ KLUBA: **Večna pot 11, 1000 Ljubljana**

TELEFON: **01/ 256-17-23**

FAX: **01/ 256-17-24**

E NASLOV: **arah.consulting@eunet.si**

SPLETNI NASLOV: **www.klubkorošcevljubljana.si**

PREDSEDNIK KLUBA: **mag. Janko Arah**

SREČANJA: **Redna mesečna srečanja so vsak prvi četrtek v mesecu v kavarni "KAVA - ČAJ" - SLAMIČ, Kersnikova ulica 1, Ljubljana, ob 20. uri**

TRANSAKCIJSKI RAČUN: **05100-8010444952**

DAVČNA ŠTEVILKA: **25729306**

LETNA ČLANARINA: **20,00 EUR**

KAKO POSTATI ČLAN KKL?

Povsem enostavno! Pokličite na telefonsko številko sedeža kluba **01/256-17-23** in povejte ime, priimek in naslov!

BILTEN KKL

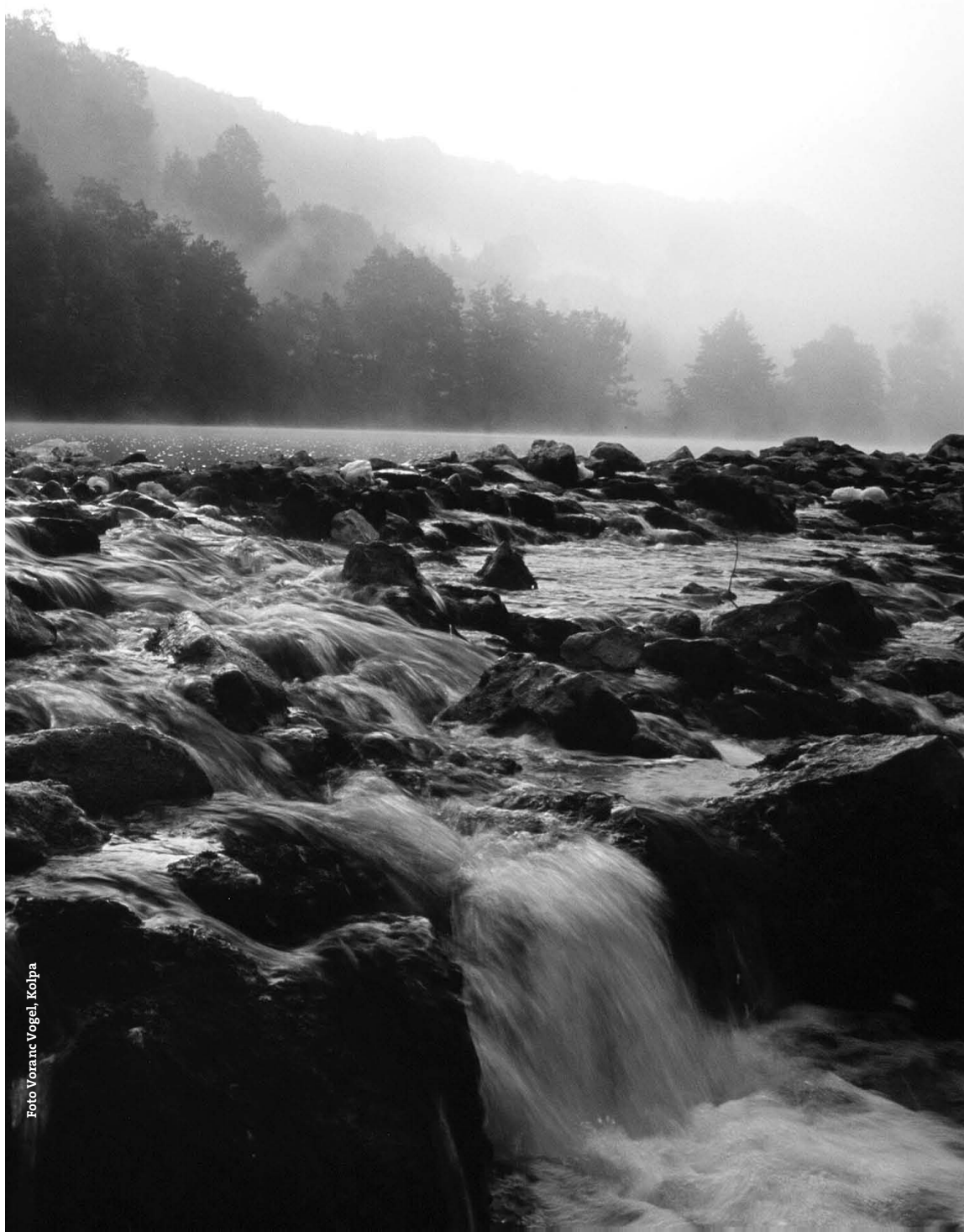
Mag. Janko Arah (glavni urednik),

Milan Vogel (odgovorni urednik)

Naklada: 500 izvodov

Oblikovanje: Rok Bračko, Arnoldvuga+

Tisk: Tiskarna BISTISK, d.o.o.



www.klubkoroscevljubljana.si